

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 693

De Vrouw in het zwart.

20 CENT

Heel even keek de vrouw hem aan, met haar wonderlijke zwarte oogen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Vrouw in het Zwart

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Geheimzinnige inbraken.

Meestal gebeurt er in de wereldstad Londen wel zooveel op het gebied van de misdaad dat de bladen er zich toe kunnen bepalen, hunne lezers te vergasten op hetgeen de Metropool in dat opzicht biedt, en alleen het zeer bijzondere vermelden, dat over de grenzen voorvalt.

Maar natuurlijk kunnen er zich gebeurtenissen voordoen, die zelfs den Londenaar belang inboezemen en daaronder moesten zeker gerangschikt worden de voorvallen, die zich sedert eenige weken afspeelden in het Departement de la Manche, op Franschen bodem dus, waar de eene inbraak op de andere volgde, zonder dat de politie er blijkbaar in kon slagen, ook zelfs maar een spoor van den dader te vinden.

Maar het is wel waarschijnlijk dat de Londensche bladen er zich met een paar regels zouden hebben afgemaakt, wanneer „de Vrouw in het Zwart” bij een van die inbraken geen groote rol had gespeeld.

Kon men aanvankelijk nog twijfelen, of men hier te doen had met dezelfde dame, die sedert geruimen tijd de gemoederen der rijken te Londen in beroering bracht, het duurde niet lang, of men begon zich te gewennen aan de opvatting dat hier dezelfde dame aan het werk moest zijn, dezelfde „Muze der Menschlievendheid”, zooals zij zich steeds noemde, die Londen in de onaangename beteekenis van het woord had bezocht — want plotseling hielden in die laatste stad de ongewenschte bezoeken op van de in het zwart gekleede, zeer beschaafd sprekende jongedame, ook wel geheeten „de Vrouw in het zwart”, of „de dame met de parelmoeren revolver”.

De rijke lieden konden zich rustig aan tafel begeven, zonder vrees, dat zij bij wijze van dessert eensklaps bezoek kregen van de gemaskerde bezoekerster, maar nu was zij in Frankrijk gesignaleerd, en de hartstochtelijke wedders onder

de Londenaars begonnen er reeds bedragen op te zetten, om uit te maken of alle inbraken aan haar moesten worden toegeschreven, dan wel of zij slechts een deel daarvan op haar geweten had, en niets te maken had met de rest.

Sommige bijzonderheden van die inbraken wezen daarop — anderen zouden het weder doen loochenen.

Hoe het dan ook zij — Londen scheen voorloopig van „het zwarte gevaar” bevrijd te zijn, en de politie in geheel Normandië deed nu haar uiterste best, haar Londensche confraters te overtroeven, en het geheimzinnige wezen te grijpen, dat in zulk een hooge mate de belangstelling der Londenaren had gewekt.

Het behoeft nauwelijks te worden betoogd, dat deze geheimzinnige en onopgehelderde inbraken eveneens een onderwerp van gesprek vormden voor John Raffles en Charles Brand, zijn vriend en helper. En dat was waarlijk geen wonder, want Normandië was immers het toneel geweest van hun jongste avonturen, en misschien wel het laatste dat zij ooit betreden zouden hebben, want Normandië was het operatieterrein geweest van Arthur Lupin, en Lupin had zich de doodsvijand getoond van Raffles.

Achteraf bleek dit heel gewoon, en de politie heeft van den strijd nooit het fijne geweten, noch die van Frankrijk, noch die van Engeland, maar de beide betrokkenen en hunne helpers wisten wel, hoe fel en verbitterd die strijd geweest was, met hoeveel sluwheid de beide tegenstanders elkander hadden bestreden, en hoe weinig het maar had gescheeld, of beiden waren beurtelings verloren geweest.

Zoo heeft men in de Londensche bladen destijds wel iets kunnen lezen van het zonderlinge voorval op het vliegveld van Croydon, toen de vliegtuig van Lord W. Aberdeen uit haar loods werd gestolen, en nog maar juist bijtijds uit de handen van de dieven kon worden gered — maar de eenige dader die de politie in handen kreeg, en die door den chauffeur van zijne lordschap was neergeslagen, hield stijf zijn mond dicht, ook toen het hem veertien dagen later weer mogelijk was hem te gebruiken, en hij weigerde halstarrig iets los te laten.

Verder bevatten de bladen berichten omtrent een luchtgevecht boven Barfleur, op de Normandische kust gelegen — maar niemand heeft het ook maar een seconde in zijn hoofd gekregen, die beide voorvallen met elkander in verbinding te brengen!

En toch bestond dat verband, en het was zeer nauw ook!

Want aan het luchtgevecht nam Lupin deel, zijn vliegtuig werd door Raffles vernield,

en het was juist om deze daad te wreken, dat Lupin met zijn handlangers naar Londen trok, door een onvoorzichtigheid van Raffles zijn spoor hervond, en hem op het vliegveld wist machteloos te maken en te ontvoeren!

Wie weet hoeveel reizigers, die in den nacht van dienzelfden dag het Kanaal overstaken, een vreemd, schel, zich snel verplaatsend lichtschijnsel aan den nachtelijken hemel hadden waargenomen, zonder er ook maar het flauwste vermoeden van te hebben, dat dit schijnsel afkomstig was van het sterke zoeklicht van de Typhoon, Raffles' vliegtuig, die, bestuurd door Charles Brand, de motorboot van Lupin achterna zat, en dit vaartuig omstreeks twintig mijlen ten Noorden van Cherbourg achterhaalde, waardoor Raffles uit de handen van zijn doodsvijand ter elfder ure bevrijd kon worden.

Nooit is dit voorval ter sprake gebracht in eenig proces, waarin Lupin, de zoon van den beroemden Arsène, een rol heeft vervuld. De ontmoeting kostte slachtoffers — de dooden spreken niet — en ook Lupin zweeg, om zichzelf niet noodeloos te bezwaren.

Heeft Lupin ooit geweten dat Raffles en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren?

Het is mogelijk, en toch betwijfelen wij het, daar het anders raadselachtig mag heeten, waarom die Fransche bandiet van die wetenschap geen beter gebruik wist te maken, en de Londensche politie niet van zijn vondst op de hoogte bracht.

Het waren dus wel zeer roerige dagen geweest voor Raffles en Brand en zij rustten van de vermoeienissen juist uit op het kleine buiten van Raffles aan den Theemsoever, niet ver van Richmond, toen de eerste berichten kwamen van de reeks inbraken in Normandië.

Zij schenen vooral gepleegd te worden in de streek van la Hague, dat wil zeggen het Noordwestelijk gedeelte van la Manche, tusschen Valognes en Bomond.

Men vindt in deze streek vele villa's van rijke kooplieden uit Cherbourg, sommigen onmiddellijk aan de kust, anderen in een van de dalen van het gebergte hetwelk in een richting van Noord naar Zuid geheel Normandië doorkruist, en dat vele uitloopers telt.

Het was reeds op den achtsten dag van hun verblijf, en Brand begon zich reeds met de grootste vreugde te gewennen aan het denkbeeld dat zij hier een groot gedeelte van de zomervacantie zouden doorbrengen, op dit heerlijke, rustige plekje, toen de bladen kwamen met de eerste berichten — en welk een moeite zou hij gedaan hebben, die bladen achter te houden, als hij had kunnen voorzien, welke uitwerking

de korte berichten daarin op den geest van Raffles zouden hebben.

Want op den avond van dien dag, toen beide vrienden gezeten waren op het gazon, hetwelk van het landhuisje afdaalde naar de Theems, en zich een tijdlang zwijgend vermeid hadden in het voorbij glijden van tallooze wherries en punters, kleine motorbootjes en slanke gieken, ofschoon de duisternis snel begon te vallen, en al die bootjes hunne schuithuizen nog moesten opzoeken, begon Raffles:

— Er schijnen daarginds in Normandië zonderlinge dingen te gebeuren, Brand! Heb je het gelezen?

Brand hief het hoofd op, keek Raffles even scherp aan, en antwoordde toen onverschillig:

— Ja, ik heb ze gelezen. Dat gebeurt vaak om dezen tijd van het jaar. Sommige villa's staan nog leeg. Ik vind dat die bootjes niet veel haast maken om thuis te komen!

— Ik denk dat dit gebrek aan haast moet worden toegeschreven aan de omstandigheid, dat ze bijna allen bemand zijn met twee menschen van verschillend geslacht! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Men zegt dat dit geenszins bevorderlijk is voor het betrachten van spoed. Maar je schijnt mij te willen afleiden!

— Afleiden — waarvan? vroeg Brand onnoozel.

— Van het onderwerp, dat ik hier opzettelijk ter sprake bracht.

— Opzettelijk? herhaalde Brand argwanend.

— Komaan, mijn waarde, houdt je niet van den domme! herham Raffles schouderophalend. De berichten van die inbraken zouden zeker niet in die mate mijn aandacht getroffen hebben, als ze afkomstig waren geweest uit het Zuiden van Frankrijk, van de Côte d'Azur, of van de Vogezen! Maar zij komen uit Normandië en wel speciaal uit dat gedeelte, waar wij zulke vreemde avonturen hebben beleefd met monsieur Arthur Lupin!

— Ik kan het verband niet inzien! zeide Brand kortaf. Acht je het soms mogelijk, dat iemand zoo onbeschaamd zou zijn, onmiddellijk na zulk een nederlaag als Lupin tegen ons geleden heeft, weer aan den gang te gaan, alsof er niets gebeurd was?

— Waarom niet? Wij hebben hem veel geld afhandig gemaakt bij die gelegenheid, en hij zal zijn brandkast weer willen vullen! Daarenboven weet de politie niets van onzen strijd!

— Dat mag zoo zijn, maar Lupin had toch alle redenen, zich voorloopig wat verborgen te houden!

— Ik vraag je nogmaals waarom, Brand! Je schijnt Lupin nog niet goed te kennen! Ik voor

mij zal mij er wel voor wachten, hem te onderschatten. Hij is jong, hij heeft veel fantasie, hij is volkomen gewetenloos, hij telt geen menschenleven, en daarenboven is hij begiftigd met een zeer groot verstand, en met een moed, die hem geen gevaren doet achten! Je ziet, dat ik mijn tegenstanders nimmer te laag aansla en ik geloof dat dit ook een verstandige methode is. Welnu, ik houd vol dat een man van die hoedanigheden zich door een nederlaag volstrekt niet uit het veld laat slaan, maar dadelijk weer opnieuw begint — niet aan een nieuwe veldtocht, maar wel aan het bijeenbrengen van een voldoende krijgskas, teneinde die campagne met succes te kunnen beginnen! Hij is zeker bekwaam genoeg om overal een gewone betrekking te kunnen vinden, maar daaraan denkt een man als Lupin natuurlijk geen oogenblik. Hij is zeer romantisch aangelegd, geloof ik, en daarenboven zou zoiets hem niet voldoende geld opleveren — en voor alles niet snel genoeg! En daarom, Brand, geloof ik niet ver van de waarheid te zijn, als ik je hier zeg, dat al die inbraken zeer waarschijnlijk aan Lupin moeten worden toegeschreven!

— En „de vrouw in het zwart” dan, die nu sedert eenige dagen daar ook moet optreden, en dat nog wel in dezelfde streek? riep Brand ongeduldig uit.

— Wel, dat kan wel een medeplichtige van hem zijn!

— Dat zal ik nooit aannemen! riep Brand uit. Want ten eerste is zij tot dusverre alleen maar in Londen opgetreden, en ten tweede gebruikt zij, evenals jij, de opbrengst van haar onderneming voor liefdadige doeleinden!

— Dat zegt zij — en wij willen het voorloopig aannemen! viel Raffles hem rustig in de rede. Maar dat behoeft haar medeplichtigheid niet uit te sluiten! Zij gevoelt zich misschien aangetrokken door de werkwijze van Lupin — zij is misschien een vriendin van hem! En dat zij een Engelsche is, dat beteekent niet veel! Lupin heeft natuurlijk overal zijn handlangers, zoo niet over de geheele wereld verspreid, dan toch zeker over een groot deel van Europa! Ik heb vernomen dat hij aan den grooten oorlog heeft deelgenomen, en natuurlijk is hij op die wijze in aanraking gekomen met bijna alle naties van ons vaste land! Hij zal zich kostbare connecties hebben gemaakt, en die buit hij thans uit!

Het bleef een oogenblikje stil, en toen hernam Brand zacht:

— Ik geloof nooit dat die vrouw de handlangster is van een man als Lupin.

— Wij zullen dat trouwens wel spoedig genoeg zien!

— Zullen wij het zien? herhaalde Brand afgemeten. Bedoel je soms — uit de bladen?

— De bladen! zeide Raffles met een minachtend schouderophalen! Wat kunnen die mij nu leeren? Ik moet zulke dingen uit eigen aanschouwing ervaren, anders laat ik het liever geheel en al na! Brand, ik erken dat het hier mooi is en rustig en romantisch — maar ik voel mij afglijden in een luiheid, die mij, wanneer ik er aan ga toegeven, ongeschikt zal maken voor de juiste uitoefening van mijn beroep! Ik heb volstrekt weer wat actie noodig, bedrijvigheid, opwinding en spanning!

— Na een rust van acht dagen! kwam Brand hoofdschuddend. Denk je nooit eens aan het tijdstip, Edward, dat dit soort leven je ware bestaan zal worden?

— Ik denk er wel eens aan, Brand — en dan nooit anders dan met huivering! antwoordde Raffles, de oogen strak op het steeds dooder wordende water gevestigd, de hier snel voorbijvlietende Theems. Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen dat dit leventje nog ooit het mijne zal kunnen worden. Des morgens een wandelrit, wat lichaams oefeningen, een partij tennis, lunchen, vervelende visite's bij vervelende menschen, tean bij gravin Dinges, die alleen maar over fox-trot en Black Bottom kan praten, en dan maar weder dineeren, gapen, een krant lezen, nogmaals gapen, en tusschen de lakens glijden. Afschuwelijk! Of misschien, ten einde raad, een postzegelverzameling aanleggen of een collectie oude handschriften! Wie weet zou ik zelfs wel eenmaal tot de oude pijpen zinken! Zie je mij met moeite bukken, omdat ik mijn schoenveters niet meer kan dichtrijgen? Zie je mij door mijn haar heengroeien, des avonds om tien uur kreunend wat diepe kniebuigingen maken, mij vastklemmend aan den rand van mijn bed, als een drenkeling die een poging doet om boven te blijven? Zie je mij met een kalotje op, een goudsche pijp, een vetgemest mopshondje aan een touwtje achter mij aan, een grooten bril op den neus? Mijn hemel, Brand, heb je dan geen gevoel?

Brand had zich een tijdlang goedgehouden, maar nu barstte hij in lachen uit, en riep:

— Zwijg toch met dien onzin! Jij bent in zulke houdingen en toestanden ondenkbaar!

— Waarom, als ik jouw zin zal volgen? Maar je hebt gelijk — ik zie dit ook niet als mijn toekomst! Neen, wat ik wensch, dat is een schoone en niet te laat mij roepende dood! Moge ik omlaag storten met mijn vliegmaschine, moge een tegenstander die mij waardig is, mij het levenslicht uitblazen — als het kon met het schoonste wapen dat er bestaat, de degen, zoo-

als Cyrano de Bergerac het voor zichzelf wenschte! Zoo wensch ik mij het einde, Brand — en ik bid den hemel, dat het ook zoo moge zijn! Maar ik vind dit onderwerp weinig opwekkend, en ik zou liever willen terugkeeren tot mijn voorstel van zooeven.

— Ah! Was het reeds een voorstel? Ja, dan doen wij beter, ons maar aanstonds reisvaardig te maken! Want jouw voorstellen hebben de eigenaardigheid, dat ze steeds ingewilligd moeten worden!

— Je doet mij onrecht aan, Brand! zeide Raffles met voorgewende zachtmoedigheid. inderdaad heb je gelijk — het zou de voorkeur verdienen, daar eens met eigen oogen te gaan zien hoe de zaken staan!

— Maar het is mij niet in de gedachten gekomen om dat te zeggen! riep Brand op een toon van wanhoop. Ik voel mij hier zeer well! Ik ben nog niet beu van roeien en paardrijden, ja zelfs een tea bij barones Dinges kan mij niet afschrikken. Als het moet wil ik zelfs haar dochter over de Black Bottom hooren kakelen — alles liever, dan nu zoo hals over kop weder naar Normandië te vertrekken, en ons daar te bemoeien met dingen die ons niet aangaan! Ben jij er zoo op gesteld, weer tegenover Lupin te komen staan?

— Ik ben daar evenzeer op gesteld, Brand, als de koortslidder het is om zich van zijn koorts te bevrijden, als de reiziger in het oerwoud, den slang neer te slaan, die sissend voor zijn voeten oprijst uit het hooge gras! Hij is een zeer gevaarlijke vijand, en jij zelf zul je toch zeker niet verbeelden, dat hij den strijd tegen mij heeft opgegeven?

— Dat is waar — dat kan ik niet van hem gelooven! antwoordde Brand zacht.

— Je bekent het zelf!

— Maar — waarom het niet aan de politie over te laten? Vroeg of laat moet hij gevat worden?

— Ik denk laat, Brand — heel laat! hernam Brand schouderophalend. Bedenk toch eens over welke middelen die man te beschikken had! Ben je de holle naald vergeten, die hij door middel van dynamiet liet instorten? En geloof maar dat dit niet zijn eenig toevluchtsoord was! Een man als hij heeft machtige vrienden en beschermers! Hij is uit de leerschool van zijn vader, en voor Arsène Lupin buig ik diep — want ik erken in hem zoo niet mijn meester, dan toch op zijn minst mijns gelijke! Maar hoezeer verschilt het karakter van den jongen Lupin van dat van zijn beroemden vader! Zeker, Arsène Lupin was een misdadiger, en er kleefde zelfs bloed aan zijn handen — maar hij vergoot het nooit met

moedwil, hij was niet wreed, hij had een groot hart, hij was edelmoedig — om kort te gaan — hij was een leeuw, terwijl zijn zoon slechts een tijger is! Zou er vanavond nog een goede trein naar Londen teruggaan, denk je?

Brand zuchtte even, maar heel zachtjes, omdat hij wel wist dat zijn lot bezegeld was, en toen antwoordde hij:

— Er zijn nog minstens drie treinen, Edward, en bovendien nog twee booten! Wij hebben voorts een auto, en tenslotte nog een eigen motorboot. Wanneer dus inderdaad de aandrang onweerstaanbaar is om dadelijk te vertrekken — de verkeersmiddelen staan tot je dienst! Ik zal mij dadelijk reisvaardig gaan maken!

Raffles legde zijn hand op den arm van den jongeman, en zeide met een glimlachje:

— Ik geef je dezen schoonen avond nog! Zorg alleen maar dat Henderson de motorboot gereed maakt. Ik wilde die daarginds wel hebben, want zij kan ons te pas komen. Ook zal het noodig zijn, dat onze brave Bruinvisch zoo spoedig

mogelijk naar de overzijde van het Kanaal wordt gebracht, zoodra wij daarginds een volkomen betrouwbare schuilplaats voor de duikboot hebben ontdekt.

— En de vliegmaschine?

— Die moet voorloopig buiten dienst blijven, Brand! De Typhoon is in den laatsten tijd te veel in opspraak gebracht en ik ben zeer verheugd, dat de kerel die haar wilde stelen, zijn mond heeft gehouden, natuurlijk uit vrees voor Lupin — of misschien wel uit onwetendheid! Wat de reden van zijn stilzwijgen ook mag zijn — ik waardeer ze — want het zou voor mij een zeer groote tegenslag zijn, wanneer de politie zou ontdekken, dat zich achter het mom van den eerwaarden Lord Aberdeen jarenlang de onvindbare Raffles heeft verborgen.

— Hoe reizen wij beiden?

— Wij gaan eenvoudig met een Kanaalboot, als rijke toeristen! Dat wil zeggen dat wij een van de snelste auto's meenemen en Henderson zal ons rijden! En daarginds zullen wij wel zien, hoe verder het beste te handelen!

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK II.

Op Franschen bodem.

De afstand tusschen Richmond kan met een goede auto gemakkelijk in anderhalf uur worden afgelegd en den volgenden morgen in de vroege, vertrokken de beide onafscheidelijke vrienden uit het landhuis en het was Henderson, de reusachtige chauffeur, die den grooten reiswagen bestuurde. Den avond te voren reeds had de chauffeur de groote, zeewaardige en snelle motorboot naar Londen overgebracht, en daar zouden, zooals nader was aangegeven, Raffles en Brand zich inschepen, terwijl Henderson alleen de auto zou overbrengen, en dus gebruik zou maken van een van de gewone Kanaalbooten die den dienst van Dover op Calais onderhouden.

Henderson was door Brand met enkele woorden op de hoogte gebracht, en zooals de jongeman wel voorzien had — de reus vond het volstrekt geen corvee, maar daarentegen een uitstekende grap, want hij begreep instinctmatig dat Arthur Lupin een zeer groot en een blijvend gevaar beteekende voor de veiligheid van zijn aangeboden meester.

Reeds om tien uur was het kleine reisgezelschap te Londen, en daar werden eenige vermommingen ingeladen, die daarginds te pas zouden kunnen komen, en die daar moeilijk of in het geheel niet verkrijgbaar waren, en Henderson reed nu verder met de auto naar Dover, terwijl Brand en Raffles zich met het grootste gedeelte van de bagage inscheepten aan boord van de „Zeemeeuw”, het nieuwe schip van Raffles.

De afspraak was, dat men elkander te Calais weder zou treffen, maar de snelle „Zeemeeuw”, ofschoon de afstand van Londen naar Calais veel grooter is dan die van Dover naar dezelfde Fransche havenplaats, bereikte ruim twee uren eerder dan de Kanaalboot de overzijde, en daar zij dit voorzien hadden, en Henderson instructies hadden gegeven, zoo konden zij zich onmiddellijk naar het hotel aan de kade begeven, op nog geen tweehonderd meters afstand van den grooten steiger der Kanaalbooten. De beide vrienden lieten zich, nadat alle havenformaliteiten vervuld waren, in het „Hotel de la Gare”

inschrijven onder den naam van Graaf Palmhurst en diens secretaris Charles Brunt.

Brand kocht onmiddellijk eenige ochtendbladen, in de stille hoop, dat misschien in den afgelopen nacht Lupin een onvoorzichtigheid had begaan, en reeds gegrepen was.

Maar in die verwachting werd hij teleurgesteld, want zijn oog viel bijna onmiddellijk nadat hij de *Matin* had opgeslagen, op een artikel van bijna een kolom lengte, hetwelk uitsluitend was gewijd aan de geheimzinnige inbraken, waarvan de reeks daarginds onafgebroken scheen te worden voortgezet.

En geheimzinnig mochten zij waarlijk wel heeten, want de bestuurder verscheen eensklaps op een volkomen onverklaarbare wijze in de slaapkamers der doodelijk ontstelde villabewoners, geheel gemaskerd, zonder dat er iets anders van zijn gelaat te zien viel dan de gloeiende oogen achter de maskergaten, met een groote zesloops revolver in de rechtervuist. Achter hem zag men dan meestal een openstaand raam, een openstaande deur, zonder dat men kon begrijpen hoe hij die had kunnen bereiken zonder den hals te breken, den waakhond achter zich aan te krijgen, of een alarmsignaal te doen afgaan.

De gemaskerde inbreker koos blijkbaar bij voorkeur eenigszins afgelegen villa's uit, maar dan was ook geen raam hem te hoog, geen slot hem te stevig. Vingerafdrukken vond men nimmer. De man moest wel dikke gummihandschoenen dragen, of zich van een ander hulpmiddel bedienen. Het was ook een uitgemaakte zaak, dat hij blijkbaar veel te groote schoenen droeg, ook om de politie op een dwaalspoor te brengen. Onveranderlijk verscheen hij geheel in het zwart gekleed, met een soort van cape om, en daarvan was de kap over zijn hoofd getrokken, zoodat niemand nog ooit de kleur van zijn haar had gezien. Zooals gezegd bedekte het masker, dat van zwart tricot was gemaakt, zijn geheele gezicht, en omtrent de kleur van zijn oogen tastte men in het duister. Sommigen verklaarden dat zij gitzwart waren, anderen hadden ze als bruin gezien, en zelfs waren er een

paar bestolenen, die bij hoog en laag verzekerden, dat de inbreker groenachtige oogen had, die fonkelden als die van een roofdier.

De man trad meestal zeer correct op, sprak niet meer dan volstrekt noodig was met een stem, die klaarblijkelijk veranderd werd door de aanwezigheid van het masker. Van zijn revolver had hij nog maar een enkele maal gebruik gemaakt, toen een gepensionneerd majoor zoo onverstandig was geweest, zich eensklaps op hem te werpen. De majoor was niet gedood, maar het schot moest hem toch volkomen hebben verdoofd. Niemand had iets gehoord, en daaruit leidde men niet ten onrechte af, dat de bandiet gebruik moest maken van een automatisch windpistool.

Maar men had ook geen kogel gevonden, en dat maakte de zaak alweder ingewikkelder. Maar kogel of niet — de majoor had zich juist gedragen als iemand die is neergeschoten, en had geen kik meer gegeven. Hij was twee uur buiten bewustzijn gebleven en toen dienden hem zijn terugkerende geestvermogens alleen maar om te kunnen constateeren dat de zware eikenhouten kast, waarin hij den avond tevoren zijn pas ontvangen pachtgelden had geborgen, geheel was leeggehaald. En ook ditmaal geen spoor van den dader, een volkomen onverklaarbare overval!

Maar het toppunt scheen dan toch wel bereikt te zijn door hetgeen er juist den avond tevoren was geschied in een oud kasteeltje, hetwelk bewoond werd door een douairière, wier man in den oorlog gevallen was, haar jongste dochter, een mooi meisje van omstreeks achttien jaar, haar broeder, toevallig ook een gepensionneerd militair, met den rang van kolonel, en vijf of zes bedienden.

Men waande dit kasteeltje onneembaar, want het was omgeven door een weliswaar droge, maar dan ook zeer diepe, walsloot met loodrechte wanden en de eigenares had sedert eenigen tijd de gril, of misschien ook wel de voorzichtigheid, de oude ophaalbrug te doen optrekken, die de eenige verbinding vormde, met de prachtige, antieke poort, die toegang gaf tot de ruime binnenplaats van het kasteel. Bovendien waren er overal alarmsignalen, er was een zeer valschen waakhond dien men des nachts vrij liet rondloopen, en het slaapvertrek van Markiezin de Choiseul, bevond zich op de vierde verdieping van het oude gedeelte, vensters en deuren waren stevig gesloten, ja zelfs van knippen voorzien — en dat alles had volstrekt niet belet, dat omstreeks één uur in den nacht de oude dame plotseling ontwaakte, door een eigenaardig schijnsel in haar slaapvertrek, en

toen sidderend moest constateeren dat de man in het zwart onbeweeglijk, met gekruiste armen, midden in de kamer stond.

En hij moest door een vensterraam zijn binnengekomen, want dat stond op een kier!

En voor de rest ging het als gewoonlijk ging — de doodelijk ontstelde oude dame, wakker geschrikt uit haar slaap, had haar sleutels moeten afgeven, en de onbeschaamde indringer was vertrokken met medeneming van een groot bedrag, terwijl de douairière in een flauwte viel waaruit zij pas veel later zou ontwaken.

Aan haar aanwijzingen had men volstrekt niets, want zij kon alleen maar verklaren, dat zij plotseling was wakker geworden, een zwarte gedaante met een revolver had gezien en haar sleutels had afgegeven, die zij onder haar hoofdkussen bewaarde.

De waakhond liep vroolijk rond op het erf, ofschoon men hem natuurlijk vergiftigd had meenen te zullen vinden, geen ruit was uitgesneden, en de deuren waren als met de gewone sleutels geopend.

Men meende dus wel te moeten overhellen tot de opvatting, dat hier hulpvaardige leden van het personeel medeplichtig waren geweest, maar de oude dame verwierp deze mogelijkheid met de grootste verontwaardiging, en verklaarde dat zij eerder zichzelf zou verdenken dan een van haar trouwe bedienden. En zoo verward was men, zoodanig zat de politie met de handen in het haar, dat men zelfs een kort oogenblik den broeder van de douairière verdacht, die geen eigen fortuin had, en die misschien wel misbruik had willen maken van de omstandigheid, dat de „man met de revolver” zulk een schrik inboezemde, dat men hem zonder tegenweer aanstands alles gaf wat hij verlangde.

Het scheen echter dat hij zich volkomen had kunnen vrijpleiten, maar met dat al stond dit alles van a tot z in de *Matin*, alsof het er volstrekt niets toe deed, dat hier een oude, aanzienlijke naam door het slijk werd gesleurd.

Toen Brand de lezing van het groote stuk beëindigd had, deelde hij het voornaamste van den inhoud aan Raffles mede, die een oogenblik in diepe gedachten bleef zitten, en eindelijk zeide:

— In beginsel zou men wel bijna geneigd zijn, dien broeder als de dader aan te zien! Neen, protesteer niet — zulke dingen zijn meer geschied! De ongeschondenheid van de sloten, het zwijgen van den hofhond, het volkomen ontbreken van voetsporen zou daarop kunnen wijzen! En adellijk of niet — menschen die aan geldgebrek lijdten grijpen menigmaal naar zulke voor de handen liggende middelen, ook al zijn zij misdadig! Ik neem dus de onschuld

van den broeder niet zoo voetstoots aan, ofschoon ik onmiddellijk erken dat hiermede de andere inbraken nog volstrekt niet verklaard zijn, want dat hij die ook zou hebben gepleegd is natuurlijk nonsen.

— Het is waar — als hij het niet deed, hernam Brand peinzend, dan moet het raadselachtig worden genoemd, hoe de dader binnenshuis kwam, zonder dat er ook maar een slot verbroken of een ruit uitgesneden werd, en zonder dat de hofhond blafte.

— O, iemand zou hem van binnen de deur hebben kunnen openen! meende Raffles luchtig.

— Maar dat zou dan op medeplichtigheid van een der bedienden wijzen!

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk! Een vreemde kan zich hebben laten insluiten! Volgens je beschrijving van het kasteel moet het vrij groot zijn, het wordt door slechts weinige personen bewoond, en het moet dus niet zoo moeilijk zijn, zich daar eenige uren verborgen te houden, zonder dat iemand het bemerkt! Zeide je niet dat die hofhond den geheelen nacht en ook des daags buiten is?

— Hij zet nooit een voet in huis! De oude dame is zelve een beetje bang voor hem.

— Daar heb je het al! Men houdt er alleen maar rekening mee, dat ongewenschte bezoekers des nachts komen, en dan pas wordt de hond losgelaten! Maar zoo'n beest kan onmogelijk overal tegelijk zijn, en het moet al heel gemakkelijk zijn voor iemand die binnenshuis is, het juiste oogenblik af te wachten, en dan de deur voor zijn medeplichtige te openen!

— Maar dan zou ik, als ik mij had laten insluiten, de zaak liever zelf maar dadelijk opknappen! meende Brand.

— Ik zeg ook niet dat dat niet inderdaad geschied is, mijn waarde! Wij moesten het maar eens gaan onderzoeken! Ik heb altijd buitengewoon veel belang gesteld in de werkwijze van mijn concurrenten, want ik heb mij nooit voor volleerd uitgegeven, en men kan altijd wel, zelfs van de minder grooten, iets opsteken wat de moeite waard is! Ik kan niet anders dan eerbied koesteren voor de manier, waarop Lupin te werk gaat — als hij het inderdaad is — en dat blijf ik nog altijd gelooven.

— En als je zijn methode zult hebben doorgrond?

— Wel, dan zal ik hem doen arresteren! antwoordde Raffles kalm. Waarschijnlijk zou ik dat niet doen, als ik alleen maar te maken had met de vrouw, want alles welbeschouwd is het toch inderdaad niet onmogelijk, dat zij het gestolen geld op dezelfde wijze besteedt als ik het doe. Zij zou dan een soort volgeling van mij

zijn, maar ik geloof nog niet zoo erg aan haar voornemens en haar geheimzinnige briefjes, met witte inkt op gitzwart papier geschreven, en bovendien rijst zij niet in mijn aching, door de medeplichtige te zijn van Arthus Lupin, die in elk geval een groot booswicht is.

— O, dat zal niet zoo moeilijk zijn! Wij moeten ons natuurlijk om te beginnen zoo spoedig mogelijk begeven naar het tooneel van den strijd, en als wij eenmaal daar zijn, zal ik trachten, zonder opzien te baren eens een kijkje te gaan nemen in de heerenhuizen en de kasteelen, die voor een bezoek van Lupin nog in aanmerking zouden kunnen komen. Ik vrees dat het er zooveel niet eens meer zijn! Ben je niet te vermoeid om vandaag nog verder te reizen?

— Niet in het minst! Stel je voor dat een zee-reis mij zou vermoeien. Mijnentwege kunnen wij aanstonds weer verder gaan.

— Neen, wij zullen eerst op de komst van Henderson wachten, ik betwijfel of hij bekend is met de wegen hier in het noorden, en het is een rit van minstens een uur of tien van Calais tot bijvoorbeeld Cherbourg. Mij dunkt dat wij daar ons hoofdkwartier moesten opslaan. Ik denk er daarom over, hem achter het stuurwiel af te lossen, dan kan hij zich bij jou voegen op de motorboot. Als wij tegelijkertijd weggaan zullen jullie niet zooveel later aankomen dan ik, omdat ik met mijn wagen een grooten omweg moet maken, terwijl jullie met de boot in een lijnrechte richting kunt varen! En nu zullen wij maar eens naar de aanlegplaats gaan — het wordt daar al druk, en als de boot op tijd is moet zij over twintig minuten aan zijn.

En de boot was op tijd, op de minuut af!

Er waren vrij wat passagiers, die zich aanstonds naar de douaneloods moesten begeven, maar Henderson bleef aan boord, en men zag duidelijk zijn reusachtig lichaam zich heen en weer bewegen over het dek, terwijl hij zijn bevelen gaf, en toezag bij het uitladen van den grooten, krachtigen reiswagen.

Hij droeg een eenvoudige, maar elegante liverei, en hij zag er uit — zooals hij er moest uitzien, als de chauffeur van een schatrijk Engelschman die over veel vrijen tijd en veel geld te beschikken had.

Daar zweefde de auto reeds tusschen hemel en aarde, hangend aan de kettingen van de laadkraan, en een oogenblik daarna stond de auto op Franschen bodem, en Henderson deelde wat fooien uit, en daalde op zijn beurt naar den beganen grond, en nu voegden Raffles en Brand zich bij hem, om aanstonds de noodige inklaaringsbewijzen in ontvangst te gaan nemen.

Raffles betaalde een vrij hoogen prijs voor

zijn Carte de Roulement, want het was juist in den tijd, toen Frankrijk hooge belastingen hief van iederen vreemdeling, die Marianne's grondgebied betrad.

Maar binnen tien minuten was alles afge-loopen, de hekken werden geopend, en de reizigers mochten zich verspreiden naar hun eigen lust en welbehagen.

De auto stond nu aan de andere zijde van het hooge hek, en Hendersoon vroeg dadelijk, zoodra het wat rustiger om hen heen werd:

— Waarheen nu mylord?

— Wij zullen weer moeten scheiden, James! antwoordde Raffles glimlachend. Ik neem nu den wagen — en jij zult met mijnheer Brand de boot naar Cherbourg brengen! Maar ik wilde liever niet dat wij nu nog reeds vertrokken, want dan zouden wij daar pas in den loop van den nacht aankomen, en dat wil ik liever vermijden! Dus eerst een goed hotel opgezocht, ons hier zoo goed mogelijk den tijd verdreven en dan een soort van veldtochtsplan opge-maakt! Morgen zullen wij zoo vroeg mogelijk opstaan bij het krieken van den dag en dan kunnen wij in den loop van den middag Cherbourg bereikt hebben.

Calais bezit een oud gedeelte, dat de bezich-tiging stellig waard is voor den belangstellen-den vreemdeling, en zulk een was Raffles zeker, want hij had een groote voorliefde voor zeer oude steden, en dikwijls vergezelde Brand hem, als Raffles soms dagen achtereen ronddwaalde langs de Amsterdamsche Burgwallen, over het Haagsche binnenhof, maar ook door de oudste gedeelten van zijn eigen, geliefd Londen.

En zoo brachten dan de drie mannen een groot gedeelte van den middag door op de oude bolwerken van de stad, dicht bij de haven, met muren van een paar meters dikte, geweldige torens, transen, donjons, ophaalbruggen en de overblijfselen van machtige zalen in het oude kasteel, dat weinig minder was dan een vesting. Het was hier immers dat men eertijds den gehaten Brit met steenen en naderhand looden kogels moest ontvangen, weggeslingerd uit de ouderwetsche mortieren en houwitsers, wanneer hij van over het water naderkwam in zijn galjoenen en fregatten. Zij dineerden vroeg en begaven zich ook vroeg ter ruste, in een der duurste hotels omdat Raffles nu eenmaal zijn rol tot het einde moest blijven spelen, en Raff-les gaf last, hem den volgenden dag reeds om zes uren te wekken.

De bevelen van een schatrijken Engelschman vorden meestal zeer nauwkeurig opgevolgd, en zoo stonden dan de drie mannen op het aange-**wezen oogenblik op, namen hun bad, kleedden**

zich zorgvuldig, betaalden, en sloegen aan-stonds in de eerste de beste reeds geopende bakkerij wat versch brood en gebak in om zich de maag te vullen, want zij hadden het moeten stellen met een echt Fransch ontbijt — een kop chocolade en een paar beschuitjes.

Na zich aldus van voldoende levensmiddelen voorzien te hebben, en nadat Brand en Hender-son bovendien nog wat geconserveerd vleesch hadden ingeslagen, teneinde aan boord te kun-nen lunchen, nam men nogmaals afscheid met de afspraak, elkander te Cherbourg te zullen terugvinden op het hoofdplein, bij de monumen-tale fontein, of anders tegenover het voornaam-ste hotel van de stad, aan datzelfde plein ge-legen.

Raffles zou daar voorloopig zijn auto laten wachten, zoodat zij den wagen onmiddellijk zouden zien.

Het was een verrukkelijke dag, en Raffles, een van die benijdenswaardige menschen, die zeer wel alleen kunnen zijn, genoot van den rit, zoo-als hij in langen tijd niet genoten had. Hij kende den weg uitstekend en behoefde geen enkele maal iets te vragen.

Inderdaad moest hij een zeer grooten omweg beschrijven, zelfs al volgde hij zoo nauwkeurig mogelijk de spoorlijn, die op haar beurt de kust weer volgt. Zoo voerde zijn weg hem over Boulogne, Le Treport, de befaamde badplaats, Jeppe, en Audemer. Hier rustte hij ongeveer een kwartier, vulde den benzinevoorraad aan, en zette toen zijn weg weer voort over Pont l'Èvêque en Caën, welke stad hij omstreeks half één in den middag bereikte. Het was dus een goede gelegenheid om hier iets te gebruiken, in die schoone, oude plaats, rijk aan historische herinneringen. Daarop ging het weer verder, over Bayeux en Isigny steeds den spoorweg volgende, en de kerkklok op het hoofdplein van Cherbourg liet juist drie slagen hooren, toen Raffles den grooten reiswagen deed stoppen tegenover den fontein.

Hij had hier en daar stilgehouden en hij be-greep, daar hij zeer snel gereden had, dat de boot onmogelijk voor vier uur de haven kon hebben bereikt.

Zoo besloot hij dus, dadelijk zijn intrek te nemen in het fraaie hotel „De Gouden Lelie” en naar de haven te gaan, om daar de komst van de boot af te wachten.

Hij begaf zich naar het uiterste einde van het oostelijke havenhoofd, en had nu een vrij uitzicht over het geheele Kanaal, en zoo helder was de lucht dien dag, dat hij reeds bijna aan-stonds met het bloote oog de „Zeemeeuw” in het oog kreeg.

De zee was kalm, de boot liep zoo hard mogelijk, en een half uur later rondde zij het havenhoofd, en zij moesten Raffles hebben herkend, de beide mannen daar op het dek, want Henderson wuifde als een bezetene met zijn zakdoek.

Raffles liep zoo snel mogelijk terug, en

wachtte Brand en Henderson bij het douanekantoor op. De havenmeester, zeer gunstig gestemd jegens den Engelschman door een vorstelijke fooi, gaf de „Zeemeeuw” een voortreffelijke ligplaats, en eindelijk was het driemanschap dan gereed, den strijd tegen den geheimzinnigen Franschen inbreker te beginnen.

HOOFDSTUK III.

Eerste schermutselingen.

Vauville is een klein badplaatsje, schilderachtig gelegen aan de westkust van het Departement de la Manche, dat echter hoofdzakelijk in het midden van den zomer bezocht wordt door de bewoners van Cherbourg, die hier een paar weken komen genieten van de zilten zee-lucht, en van de schoone omgeving.

Het plaatsje ligt gedeeltelijk boven op een tafelberg, gedeeltelijk op de helling, en het behoort tot een van de oudste van Normandië.

Er voert een smal paadje naar het strand, er zijn nog een paar weggetjes, misschien nog smaller, die naar links en naar rechts voeren — en dat is eigenlijk alles, behalve natuurlijk de hoofdweg, die landinwaarts voert, en die door auto's bereden kan worden. Tenminste wanneer het niet al te hard regent, langen tijd achter elkaar, want dan wordt de verharde grintweg een modderpoel gelijk, waarin de wielen tot aan de assen kunnen wegzinken.

Die weg splitst zich al tamelijk spoedig, een deel gaat verder naar Cherbourg, een andere tak buigt zich naar het zuiden, en niet ver van die wegsplitsing verrijst het kasteel van Markies Raoul de Cahussac, de laatste spruit van een uitstervend geslacht, vroeger een der machtigste van Normandië, en waarvan thans alleen nog maar eenige zijtakken bestaan.

Voor al de oorlog heeft het geslacht vreeselijk geteisterd, want niet minder dan drie zoons van den ouden markies, die reeds lang ten grave is gedaald, sneuvelden, in drie opeenvolgende jaren, en de oude markiezin overleefde hen niet, maar stierf van smart, en alleen Raoul bleef over, die op dat tijdstip omstreeks vijftig jaar was, en gehuwd met een nog zeer bevallige

vrouw, die de veertig jaren nog niet overschreden had, de dochter uit een eveneens adellijk geslacht, dat der Kermanecs.

Germaine, blond en tenger, van een fragiele schoonheid, had slechts aan een kind het leven geschonken en dat was een meisje, en dat was markies Raoul altijd tot een bittere teleurstelling gebleven. Hij had zijn vrouw ongetwijfeld lief, maar altijd was er nog een soort van stom verwijt in zijn blikken te lezen, als hij keek naar het kleine meisje, dat vroolijk met haar bal in het groote park speelde, geheel onbewust van wat er in haren vader omging, die zijn geslacht, althans in de mannelijke linie, zag uitsterven, en iederen dag meer de hoop zag verdwijnen, dat zijn vrouw hem nog een opvolger zou schenken.

Het kasteel bevindt zich ten zuiden van Vauville, en van uit de vensters in den westelijken vleugel heeft men een onbelemmerd uitzicht over de Anse de Vauville, de Baai, die zich over vele tientallen mijlen breedte uitstrekt.

Want het kasteel is vrij hoog gelegen, halverwege de machtige rots, en men kan mijlen ver over het land uitzien, in bijna alle richtingen. Aan alle kanten, behalve aan de zeezijde, is het kasteel door een tamelijk groot park omgeven, en de trots van de Cahussac's waren en zijn nog steeds de eeuwenoude kastanjeboomen, en de twee of drie prachtige beuken, die een koele schaduw spreiden onder hunne machtige kronen.

In dat park liggen, met nog enkele andere kleine gebouwtjes, de garage, de stallen, waar meestal van tien tot twaalf paarden staan, het aardige chalèt van den rentmeester, en de ge-

weldig groote broeikassen, waarop Markies Raoul eveneens zeer trotsch is. En niet ten onrechte, want zij verschaffen hem bijna het geheele jaar door de heerlijkste vruchten.

Voor een groot gedeelte is het park omgeven door een niet al te hoogen muur, maar die wordt vervangen door een hek, drie meter hoog, met gepunte stijlen, daar, waar de voorgevel van het kasteel begint.

Het was omstreeks twee uur in den namiddag van een helderen zomerdag, zonder een wolkje aan de lucht, toen een eenvoudig gekleed man, met een klein valies in de hand, aanbelde aan het voornaamste, zwaarvergulde hek, recht tegenover den hoofdingang van het kasteel, die eigenlijk een ware poort was, met gebeeldhouwde leeuwen ter weerszijden, rustend op zware kolommen.

De man scheen een goedkeurenden blik over de omgeving te laten gaan, over het keurig onderhouden, flauwtjes glooiende gazon, tusschen hek en kasteel, en in het midden waarvan een ronde, ondiepe vijver zich bevond, omgeven door een rand van marmer, over de goedgeharkte paden, en over de zware boomen ter zijde van den gevel, daar, waar het park begon.

Het duurde eenigen tijd voor er een bediende kwam aanloopen, die reeds het hek wilde openen, maar zich bedacht, een onderzoekenden blik wierp op het bolhoedje van den man aan den anderen kant van het hek, over zijn keurig geborstelde, maar toch blijkbaar veelgedragen kleeren, over het valies van nagemaakt leer, en toen over het gelaat met de korte bakkebaardjes, en zijn stem klonk tamelijk kortaf, toen hij in dien man den op een betrekking uit zijnden bediende meende te herkennen:

— Wel? Wat verlangt U?

— Ik zou gaarne met mijnheer den markies spreken! zeide de man aan den anderen kant van het hek op nederigen toon.

De bediende vond dit zeker een enormiteit, want zijn wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in, toen hij herhaalde:

— Met mijnheer den markies spreken? Heeft U een uitnodiging?

— Heelemaal niet! Ik kom solliciteeren!

— Maar er valt hier niets te solliciteeren! antwoordde de bediende, een weinig ongeduldig. Het personeel is compleet. Wij hebben pas eergisteren een nieuwen huisknecht genomen, die eigenlijk al overcompleet was!

— O, er valt in zoo'n groot huis altijd wel iets te doen! hernam de bezoeker met een licht schouderophalen. Dien mij maar bij mijnheer den markies aan — ik weet bijna zeker dat hij mij zal nemen!

— Ik denk er niet aan! Ik wil geen standje krijgen! Werkelijk, amice, ging de bediende nu op een heel anderen toon voort, nu hij daar een collega voor zich zag, werkelijk, probeer het maar ergens anders! Wij zijn hier met ons twaalfen! Alles bij elkaar gerekend natuurlijk. En de markies zal natuurlijk geen dertien bedienden willen hebben. Hij is nogal bijgeloovig.

— Neen, neen — dat haal ik niet aan! Het spijt we, werkelijk — maar ik durf hem voor zooiets niet lastig vallen, adieu, en goed succes! Ik maak het hek niet voor je open!

De bediende draaide zich om, en hij had al een pas of tien gedaan, toen hij eensklaps zeer verwonderd bleef staan, want hij had het grint achter zich hooren knerssen, en tot zijn stomme verwondering stond de man al in het park, en deed met een gemoedelijk klapje het hooge hek dicht.

— Dat spaart je de moeite van berouw te moeten gevoelen! zeide de bezoeker rustig. Ga me nu maar voor, het hek stond aan!

— Het hek was gesloten, jij onbeschaamde kerel! zeide de bediende, bleek van drift. Hoe durf je hier zoo maar binnenkomen? Ga dadelijk weer terug, of — — —

Maar eensklaps hield hij op, en hij had naderhand zelf moeilijk kunnen zeggen waarom hij dat deed. Waren het de bevelende, grijze oogen, waren het de sterke, vierkante schouders, was het de geheele hooghartige houding van den man, die daar zoo plotseling door een gesloten hek was heen gekomen?

Wat het ook mocht zijn — hij bromde maar iets in zich zelf en zeide toen korzelig:

— Dan trek ik er mij ook verder niets van aan — maar ik zal den markies zeggen hoe je hier bent binnengedrongen!

— Dat zal ik zelf wel doen, vriend! zei de sollicitant rustig. En ik weet zeker dat mijnheer de markies in zijn vuistje zal lachen, als hij zulk een handigen bediende krijgt. Zeg, dat ziet er hier goed uit! Zijn er gasten?

— Raakt jou dat iets? vroeg de gegalonneerde grof.

— Natuurlijk raakt mij dat iets! Ik wil toch graag weten met wie ik hier in huis te doen zal krijgen?

— Dus je denkt dat de markies je in dienst neemt?

— Zoo vast als iets! Wedden?

De bediende scheen een oogenblik te aarzelen, en zei toen plotseling:

— Ik verwed er tien francs onder, dat je dadelijk aan de deur wordt gezet!

— Houdt ze dan maar vast klaar! zeide de ander rustig. Sakkerloot, dat is een prachtige

ingang! Dat vindt je niet veel meer — allemaal echt marmer aan die pilaren! En zoowaar die leeuwen ook! Het ziet er goed uit — het ziet er drommels goed uit! Veel verval zeker?

— Wat kan jou dat schelen? Je zult er je vingers niet aan blauw tellen!

— Ik hoop juist van wel! Zoo, daar zie ik al tennissen! Dus er zijn gasten, maar zeker nog niet heel veel!

De bediende haalde alleen maar de schouders op en voerde nu den lastigen sollicitant een prachtige vestibule binnen, met een parketvloer, zeker zoo oud als het huis zelf, en met den grootsten zorg onderhouden, enkele schoone schilderstukken aan de wanden, van de hand van oude Fransche en Vlaamsche meesters, een geweldige, eikenhouten trap, aan de voet waarvan aan weerszijden een welgewapend ridder stond, in een koperen harnas gestoken, het vizier van den helm neergeslagen, de een met een breed slagzwaard, de ander met een lamp in de vuist geklemd.

Zij leken wel twee bewakers te zijn van die trap, gereed om toe te slaan, wanneer iemand ongevraagd tusschen hen zou willen doorgaan.

Hier en daar lagen dikke tapijten, uit Perzië en Koerdistan.

Van de zeer hooge balkenzoldering af hing een geweldig groote, zeer oude kaarsenkroon, maar de ouderwetsche kaarsen waren allen vervangen door electriche gloeilampen in den vorm van waskaarsen.

Er waren twee deuren links, twee deuren rechts, en tenslotte was er een kleine deur naast de trap, die waarschijnlijk naar vertrekken aan de achterzijde van het huis voerde, en die door een portière kon worden afgesloten.

De bediende scheen in deze vestibule een oogenblik te weifelen, maar voor hij nog een besluit had genomen, werd hem de moeite van een oplossing bespaard, want op dat oogenblik ging een der deuren ter rechter zijde van de vestibule open, en Markies Raoul de Cahussac trad te voorschijn, gekleed in een witte pantalon en tennisshirt.

Hij was een schoon en rijzig man, ondanks zijn vijftig jaren, en al was zijn haar ook bijna geheel wit.

Hij had het lichaam van iemand, die veel in de buitenlucht vertoeft, en bijna zijn geheele bestaan besteedt aan sport.

Er lag echter een heerszuchtig trek om zijn dunne lippen, en ook zijn oogen spraken er van, dat hij gewend was, te bevelen.

Hij wilde zich naar de voordeur begeven, maar stond stil op het zien van den vreemdeling, monsterde hem even, en vroeg toen kortaf:

— Wie is die man?

— Iemand die op het kasteel een betrekking zoekt, Markies! antwoordde de bediende, een weinig nadenkend.

— Is het gewoonte, die lieden aan de voorzijde van het kasteel binnen te laten? vroeg de markies, de wenkbrauwen fronsend.

Maar de bezoeker scheen zich gaarne vrienden te maken, want hij trad dadelijk een stap naar voren, en zeide, met den hoed in de hand:

— Deze man is er geheel onschuldig aan, mijnheer de markies, ik verzeker het U! Ik drong echter zoo aan, en ik liep hem zoover vooruit, dat hij mij onmogelijk kon inhalen! De zaak is dat hij mij in het geheel niet wilde toelaten — hij dacht dat U mij toch niet zoudt willen ontvangen!

— Dan heeft Victor bij uitzondering eens goed gedacht! hernam de edelman koeltjes, terwijl hij zijn weg naar de deur voortzette.

— Mijnheer de Markies — — —

Raoul de Cahussac draaide zich een weinig om en zeide half over zijn schouder:

— Ik heb op het oogenblik niemand nodig, vriendlief! Mijn personeel is voltallig en meer dan dat!

— Maar gij zult er minstens drie kunnen wegzenden markies, als gij mij neemt, protesteerde de bezoeker. Ik kan niet alleen uitstekend tafeldienen, maar ik ben een uitmuntend chauffeur, ik ken veertien automerken door en door, waaronder Amerikaansche, Engelsche en Fransche, ik kan desnoods den kok vervangen, en ik spreek vloeiend Duitsch en Engelsch! Dat laatste is niet zoo verwonderlijk, want ik ben een Engelschman! Ik kan met paarden omgaan, hen roskammen, afrijden, en zelfs voor een wedstrijd gereed maken, want ik ben trainer geweest. Ik kan gasten ontvangen, en lastige, ongewenschte gasten weer heenzenden — zelfs wanneer zij zoo ongewenscht zijn als ik! Kortom, ik zou evengoed den plaats van den butler kunnen innemen als die van Uw kamerbediende, want ik ken alle modes door en door, ik voeg mij aanstonds naar den smaak van mijn meester, en ik ben discreet!

De Markies had een paar malen een opmerking willen maken, maar nu zweeg hij, keek den man eens onderzoekend aan, begon zachtjes te lachen, trad eensklaps op een der deuren toe, wierp die wijd open, en zeide:

— Wij zullen eens praten! Treedt hier binnen. Dit is mijn werkkamer. Ik zal dan vijf minuten aan de zaak geven, en niet langer.

En de verbluffte bediende zag het aan, hoe zijn strenge meester zoover ging, een sollicitant in zijn werkkamer te laten, terwijl hij deze soort

werkzoekenden, meestal te woord stond in de vestibule of op de stoep!

En nu stonden de beide mannen tegenover elkander, en de Markies nam den bezoeker nog eens zeer nauwkeurig op, ging achter een prachtig bewerkt, antiek schrijfbureau zitten, en begon, zijn hand reeds uitstekend:

— Laat mij om te beginnen je getuigschriften maar eens zien! Als je je werk inderdaad zoo goed verricht als je Fransch spreekt, dan is er hier wellicht een plaats voor je.

De bezoeker had de hand in zijn binnenzak gestoken, nam daar een portefeuille uit, haalde er een in tweeën gevouwen stuk papier uit, dat van een zegel was voorzien, en stak het den heer des huizes toe.

De Markies keek het stuk in, draaide het om, las het nog eens door, en vroeg toen afgemeten, en in de grootste verbazing:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat is dit?

— Het staat er bovenaan gedrukt, Markies! antwoordde de bezoeker onverstaanbaar. Het is een aanstelling als detective van Scotland Yard en naar U ziet is het onderteekend door hoofdinspecteur Phileas Baxter! In dat stuk worden alle politieautoriteiten verzocht, voor zoover zij in Europa aanwezig zijn, mij hunne hulp te verleen bij alles wat ik noodzakelijk mocht achten bij de opheldering van een misdrijf of de achtervolging van een misdadiger.

Er vertoonden zich een paar roode vlekjes op de wangen van den Markies toen hij toornig uitriep:

— Houdt gij mij voor den gek, mijnheer? Denkt gij dat ik geen Engelsch ken! Ik zie wel wat er staat — ik wil alleen maar weten wat het te beteekenen heeft! Wat was dat voor een dwaze grap, zoeven? Wat wilt gij eigenlijk?

— Wel, hier in dienst komen, Markies!

— Maar waarom in 's hemelsnaam! Als gij detectief zijt?

— Juist daarom, Markies!

Markies de Cahussac schudde even het hoofd, streek de hand door zijn welig haar, keek nogmaals in het gedrukte formulier en vroeg toen:

— Uw naam is Irevin Maccolay?

— Om U te dienen markies! Ik ben detective van den eersten graad, dat wil zeggen dat mij ook menigmaal diplomatieke zendingen van gewicht worden toevertrouwd, en ik wil U niet langer ophouden en in onzekerheid laten — ik ben hier gekomen in verband met de talrijke inbraken, die hier in het verloop van slechts weinige weken in de buurt hebben plaatsgevonden!

— Maar die inbreker is hier niet geweest! riep de Markies verbaasd uit.

— Nog niet — maar hij zal wel komen! antwoordde Maccolay bedaard.

— Hij zal wel komen? herhaalde de edelman, de wenkbrauwen fronsend. En waarom denkt gij dat, als ik vragen mag?

— Omdat het voor iedereen duidelijk te zien is, markies, dat met een bepaalde regelmaat deze inbraken zich in westelijke richting voortzetten! Wanneer gij eens alle berichten dien-aangaande naast elkander zoudt leggen, volgens hun datum, dan zou het U ook onmiddellijk opvallen, dat er een bepaalde „trek naar het westen” plaats vindt, met slechts weinige terugsprongen, als ik het zoo noemen mag, die slechts kunnen dienen om de politie op een dwaalspoor te brengen! Welnu, Lupin werkte drie nachten geleden in een villa, op nauwelijks drie mijlen hier vandaan — en als hij logisch te werk gaat, moet hij dezer dagen bij U zijn opwachting maken!

De Markies was bleek geworden en stamelde:

— Lupin, zegt gij? Gij bedoelt toch niet dat hij de bedrijver is van al die wandaden?

— Toch wel, markies! Ik ben er zelfs bijna zeker van!

— Maar dat is schandelijk, dat is onduelbaar! riep de Cahussac opgewonden. Ik zal mij onmiddellijk in verbinding stellen met de politie van Vauville, en — — —

Maar de Londensche detective hief glimlachend de hand op, en viel hem in de rede:

— Ik zou U juist willen verzoeken, Markies, dit vooral na te laten! Wij moeten — een oogenblikje! Gij staat mij zeker wel toe dat ik plaats neem? Het is begrijpelijk dat men een bediende geen stoel aanbiedt, nietwaar — maar gij weet nu, dat gij met een Londenschen man van Scotland-Yard te doen hebt.

— Ik vraag U verschooning mijnheer! zeide de Markies levendig. Ik ben geheel in de war!

— Dat kan ik mij voorstellen, en toch is daartoe volstrekt geen reden! zeide Maccolay glimlachend, terwijl hij ging zitten, en zijn eene been over het andere sloeg, want als gij er de politie van Vauville er maar buiten laat, zullen wij den schelm spoedig genoeg hebben! Ik wil volstrekt geen kwaad zeggen van de Fransche politie — maar Vauville is toch maar een zeer klein plaatsje, en wij moeten zelfs de kans vermijden, met ongeoeffende mannen te doen te krijgen, die niet zouden zijn opgewassen tegen een zoo sluwen bandiet als Lupin!

— Maar — dit is toch eigenlijk een Fransche aangelegenheid, mijnheer! Ik kan mij niet goed begrijpen, waarom een Engelsche detective —

— Gij zult het aanstonds spoedig genoeg begrijpen, markies! Laat ik U om te beginnen

zeggen dat Lupin zich te Londen heeft schuldig gemaakt aan een ernstig misdrijf waarvoor ook wij hem zoeken, — en om U de gulle waarheid te zeggen, begonnen wij langzamerhand ons vertrouwen te verliezen in de bekwaamheid van de politie in deze streek. Maar bovendien zijn wij er bijna zeker van, dat Lupin op dit oogenblik samenwerkt met een Engelsche vrouw, die gedurende eenige maanden Londen onveilig heeft gemaakt, en die daar bekend staat als „de vrouw in het zwart”. Gij moet stellig in de bladen over deze geheimzinnige nachtelijke verschijning gelezen hebben!

— Mijn hemel! Is het de vrouw met de parelmoeren revolver? riep de Cahussac in den grootsten schrik uit.

— Dat vermoeden wij althans! zeide Maccolly. Het is dus wel degelijk een Engelsche zaak geworden. En al denken wij er natuurlijk niet aan, ons te mengen in het werk van de Fransche collega's — Scotland-Yard heeft niettemin geoordeeld, dat een Engelsche detective de zaken eens moest gaan opnemen, en trachten, snel en krachtig een einde te maken aan het optreden van een schurk!

— Dat alles begrijp ik, mijnheer — ik begrijp het volkomen, maar ik zie nog niet in waarom gij juist mijn kasteel hebt uitgezocht, en daar Uw intrede wilt doen als bediende!

— Maar dat is toch zeer eenvoudig! antwoordde de detective, terwijl hij heel even de wenkbrauwen fronsde. Uw kasteel ligt afgelegen, het is bekend dat gij schatrijk zijt, voor zoover ik er over kan oordeelen is het niet zoo heel goed beschermd tegen inbrekers, en als Lupin niet bijtijds gearresteerd wordt — dan ligt het in den aard der dingen, dat hij zijn strooptocht tot hier zal voortzetten. Waarom, dat vraag ik U, zou hij plotseling ophouden bij de villa van den majoor, die hij drie dagen geleden plunderde? Als ik Lupin was, zou ik daar geen reden hoegenaamd toe zien.

De Cahussac was verbleekt, streek zich een paar malen over het voorhoofd, dacht diep na, wierp nogmaals een blik op de aanstelling van den detective, en terwijl hij het papier opvouwde en weder teruggaf, zeide hij:

— Zeg mij dan ronduit wat Uw plannen zijn, mijnheer! En als ik het mijne kan bijdragen, zonder gevaar voor de mijnen om dien ellending in handen te krijgen, dan kunt gij op mij rekenen.

— A la bonne heure! riep Maccolly opgetogen uit. Ik denk dat wij het wel eens zullen worden. Welnu dan, Markies, niets is beter om een val te kunnen opstellen dan een voortdurend, niet in het oog loopend verblijf in het be-

treffende huis. En hoe zou dit beter kunnen geschieden dan door een gewaanden bediende? Die kan overal komen, zonder dat het opvalt, hij kan zijn helpers spreken waar en wanneer hij wil, en hij kan bijtijds op zijn post zijn, wanneer het gevaar nadert! Bijvoorbeeld — hebt gij Lupin ooit van aangezicht tot aangezicht gezien?

— Neen mijnheer! Maar men zegt dat hij zich herhaaldelijk vermomt, en in de verkleedingskunst een meester is!

— Ongetwijfeld! Maar ik zeg U dat ik hem ondanks alles spoedig zou hebben doorgrond! En dat is heel veel waard. Want zelfs een man als Lupin moest het huis leeren kennen, dat hij tot het tooneel van zijn wandaden wil maken. Hij gaat er dus in een of andere vermomming heen — of wel, hij zendt een medeplichtige, die hem de noodige inlichtingen moet verschaffen. Gij hebt hier gasten, naar ik reeds gezien heb. Zijn er veel?

— Op het oogenblik slechts zeven!

— Logeeren zij hier op het kasteel?

— Allen!

— Kent gij hen goed?

— Zonder eenige uitzondering zijn het goede vrienden van mij of van mijne vrouw — en dan is er een kostschoolvriendin van mijn dochter Lucie.

Juist op dat oogenblik werd de deur geopend, en de bezoeker sprong haastig op, en Cahussac was verbaasd over de plotselinge verandering van het gelaat van den vreemdeling, dat nu weer dat van den onderdanigen huisknecht was, die om een betrekking komt vragen.

Op den drempel stond een bijzonder mooi meisje van een jaar of negentien, met overvloedig, glanzend haar, en prachtige, zielvolle oogen, van een goudbruine kleur.

Zij had haar tennisracket nog in de hand en bleef verbaasd staan op het zien van den vreemdeling, die daar bedremmeld zijn hoed ronddraaide.

Een kort oogenblikje was het stil, en toen zeide de markies op zijn gewone, eenigszins afgebeten toon:

— Ik heb dezen man zoeven in dienst genomen, Lucie. Zijn naam is Irevin. Hij is een Engelschman. Stil maar, meisje, ik weet al wat je zeggen wilt — het personeel is ruimschoots voltallig, maar bedenk dat wij nog meer gasten te wachten zijn, en ook dat deze man veel kundigheden heeft. Nietwaar vriend, je kunt toch voor paarden zorgen, auto's besturen, tafeldienen, den butler vervangen, zooals je zeide?

— Bovendien kan ik met een zeilboot om-

gaan, Markies, en op muziekavondjes kan ik vioolspelen of zingen!

— Maar dat is een loopend wonder! riep het jonge meisje vroolijk uit, toch nog wat verbaasd, omdat zij zoeven een sollicitant op een stoel had zien zitten, en dat was nu eigenlijk niets voor haar vader, een edelman van den ouden stempel, die van democratische beginselen niets wilde weten. Weet mama het?

— Nog niet! Geef dien man maar over in handen van Victor, laat die hem een kamertje aanwijzen, en zorg dat hij een livrei krijgt. Je zoudt immers van avond reeds in dienst kunnen treden, Irevin?

— Als het moest onmiddellijk! antwoordde de man haastig.

— Wacht dan nog even hier — ik zal Victor roepen! zeide Lucie en zij huppelde weer heen en liet een geur van viooltjes, gezondheid en jeugd in het vertrek achter.

En toen haar zachte voetstappen waren weggestorven, zeide de detective, haastig een stap naar voren doende:

— Ik ben U zeer dankbaar voor Uw hulp, Markies, en ik bemerk met blijdschap dat gij ons klein complot zelfs voor mejuffrouw Uw dochter hebt willen geheimhouden.

— Dat acht gij zelf toch ook beter?

— Ongetwijfeld, Markies. Het is volstrekt niet noodig dat de dames aan het schrikken worden gemaakt, en bovendien — een vrouw speelt alleen maar goed komedie, als het in haar eigen belang is, en een man als Lupin heeft heel fijne voelhorens, en zou al heel spoedig bemerken wat er hier gaande is! A propos — Victor zeide mij dat gij pas een paar dagen geleden een nieuwen bediende in dienst hebt genomen! Had hij getuigschriften?

— Uitnemende!

— Mondelinge?

— Dat niet! Zij waren geschreven, maar onderteekend met bekende namen!

— Dan zal ik U moeten verzoeken, mij die getuigschriften zoo spoedig mogelijk te toonen! Men kan niet te voorzichtig zijn!

— Maar ik heb ze den man natuurlijk aanstonds teruggegeven! riep Markies de Cahusac uit.

— Dat is jammer — dan zal ik er iets anders op moeten vinden! Ik zal onmogelijk iets goeds kunnen uitwerken, als ik niet van te voren volstrekt zeker ben van de betrouwbaarheid van al Uw bedienden! Want ik wil U wel dadelijk zeggen, Markies, dat naar mijn vaste meening Lupin in de meeste huizen waar hij inbrak een medeplichtige moet hebben gehad, die hem des nachts de deur opende! En wie zou dat beter kunnen zijn dan een hulpvaardige bediende? Ik moet U dus verzoeken, jegens iedereen, ook jegens mevrouw de Markiezin, het strengste stilzwijgen in acht te nemen! De zaak moet alleen tusschen ons blijven! — en dan zou het mij niet verwonderen als wij binnen enkele dagen resultaten zagen! En wat mijn optreden als bediende betreft — ik durf U verzekeren dat gij U daarover niet zult beklagen. Ik zal nu dadelijk heengaan om de noodige toebereidselen te treffen, ik zal mijn koffertje naar het mij aangewezen vertrek brengen, wat vooral niet te veraf mag liggen, en vanavond keer ik terug om mijn dienst te aanvaarden.

Macolay boog, de Markies boog — een kort oogenblik leek het zelfs alsof hij zijn hand wilde uitsteken, maar hij bedacht nog bijtijds, dat een Markies zelfs aan een detective de hand niet reikt, en daarom bleef het bij het voornemen, en hij nam weder achter zijn schrijfbureau plaats.

Toen Maccolay de vestibule weder bereikte, trad hem juist Victor tegemoet, die blijkbaar reeds was ingelicht, en niet zonder bewondering opzag naar dien grooten man naast zich, die het wonder had weten klaar te spelen, zich na een gesprek van vijf minuten door den Markies te doen aannemen.

Hij bracht hem naar een aardig gemeubeld kamertje in een zijvleugel van het groote kasteel, de gewaande bediende ontpakte er zijn koffertje, kreeg een kamersleutel, en verliet het kasteel, met de belofte, er des avonds na het diner te zullen terugkomen.

En toen hij weer buiten het hek stond, en nog eens omkeek, mompelde hij vergenoegd voor zich heen:

— Nu ben je in de vesting, John Raffles, en het zal maar aan je zelf liggen, of je Lupin in handen krijgt!

HOOFDSTUK IV.

De vrouw in het spel.

Er waren drie dagen verlopen sedert Raffles op het kasteel in dienst was getreden als bediende, en de Markies, die toch van zijn vijftiende jaar af, te doen had gehad met personeel, wist niet, wat hij meer moest bewonderen in dezen man, wiens vak toch detective was, zijn correctheid in het tafeldienen, zijn bescheidenheid, zijn vlugheid in het opvolgen van de lastigste bevelen, zijn kennis van paarden, of zijn smaak in het arrangeeren van bloemen op feesttafels! Hij had nog nooit zulk een phenomeen in zijn dienst gehad, en bijna wenschte hij, dat deze man een werkelijke bediende ware geweest om hem voor zijn geheele leven aan zich te verbinden.

En hij vroeg zich af hoe het toch mogelijk was dat die volmaakt afgerichte bediende nog den tijd kon vinden, als detective alles te doen wat noodig was om de val op te zetten voor Arthur Lupin.

En dat hij het deed was zeker! Nu en dan vond Raffles namelijk gelegenheid slechts weinige woorden in het geheim te wisselen met den markies, maar het waren altijd woorden, die een gewichtige beteekenis hadden.

Zoo deelde hij bijvoorbeeld reeds den eersten den besten dag aan Cahussac mede dat hij niet zonder veel moeite de kamer van den onlangs in dienst genomen bediende had doorzocht, — Percy Hudson was de naam van dezen man — maar vruchteloos zijn koffer en zijn lakast had doorzocht. Getuigschriften had hij nergens kunnen ontdekken!

Reeds dit was voor den ongerust geworden Markies meer dan voldoende aanleiding om den man onmiddellijk weg te zenden, en niet zonder inspanning wist Raffles hem te overtuigen, dat dit al zeer dom zou zijn, daar het immers zeer wel mogelijk was, dat die Hudson, als men hem maar zijn gang liet gaan, den gewaanden detective op het spoor zou brengen van Lupin.

Raffles had Brand zoowel als Henderson in hinderlaag opgesteld, en zij hadden in opdracht, den weg nauwkeurig in het oog te houden, en zich te vergewissen of niemand zich op eenigs-

zins verdachte wijze in de nabijheid van het kasteel ophield.

Hij had voor ieder van hen nog een sleutel van het hek laten maken, zoodat zij na het vallen van de duisternis, indien het noodzakelijk was, ieder oogenblik het park konden binnengaan, zonder gedwongen te zijn, over den muur te klimmen, ofschoon dit op zichzelf niet zoo'n toer was.

Raffles zelf kende het geheele kasteel reeds na den tweeden dag alsof hij er zelf de bouwmeester van was, en er was geen kast, geen donkere gang, geen bergplaats, geen torenkamertje, hoe klein ook, of hij zou het in de dichtste duisternis hebben weten te vinden, waar hij zich ook ergens mocht bevinden in het groote huis, zoo groot, dat het meestentijds niet eens in zijn geheel bewoond werd. Het telde niet minder dan zes en vijftig vertrekken, waarvan er tien zelfs niet waren gemeubeld, en in twaalf andere waren de oude, fraaie meubels, meestal bedekt met stofwerende hoezen, die er slechts werden afgenomen, wanneer het aantal logeergasten zoozeer toenam, dat er gebrek aan kamers dreigde te ontstaan.

Zoo had Raffles ontdekt dat er twee deuren waren aan de achterzijde van het huis, uitziende op den grooten moestuin, waarvan er een ten dienste van het personeel, dat hier in- en uitging, wanneer er boodschappen gedaan moesten worden, of wanneer er vrije dagen of avonden waren aangebroken.

Drie dagen waren nog niet verlopen, of Raffles wantrouwde den pas in dienst getreden Engelschman Hudson, zooals hij heette. Er was nof meer — hij bemerkte dat ook die man hem wantrouwde! Toch wist Raffles met volkomen zekerheid, dat Hudson onmogelijk iets kon hebben verstaan van het gesprek, hetwelk in de werkkamer van de Cahussac was gevoerd, want op dat tijdstip bleek de man juist uit te zijn op een boodschap, die hem minstens drie of vier uren van huis zou houden. Hij was toen namelijk aan het rondbrengen van invitaties voor een soirée, welke dienzelfden avond zou

plaatsvinden, en waarop een twintigtal adellijke families uit de omstreken met hun intiemste gasten waren genoodigd, zoodat men een honderdtal gasten in het geheel verwachtte, voor het kasteel een zeer groot aantal, want de Markiezin, altijd stil, altijd lijdend, hield niet van veel menschen om zich heen.

Gedurende dien derden dag ook was Raffles wel een uur bezig geweest in het kamertje van Hudson, en verrichtte daar eenige geheimzinnige werkzaamheden, waarbij schroevendraaiers, een klein zaagje en veel electriche draden te pas schenen te komen.

Hij kon dit ongemerkt doen, daar iedereen in de verbeelding was, dat hij den pikeur van den markies behulpzaam was bij het keuren en afrijden van eenige pas aangeschafte rijpaarden.

De dag verstreek, en tegen het middagmaal kwam Raffles eensklaps weder te voorschijn, verklarende dat de paarden zoo goed waren als men maar wilde, at met de andere bedienden, die hem reeds op de handen droegen omdat hij altijd vol grappen en kwinkslagen wist te verhalen, en maakte zich dadelijk daarna uit de voeten, om snel Brand te gaan zoeken, dien hij op dat uur verdekt opgesteld wist bij een hoek van den geweldigen muur, die het park omringde.

Hij liet het zachte gefluit van de merel hooren, na voorzichtig om zich heen te hebben gekeken, en bijna aanstonds verscheen het hoofd van Brand boven den muur, temidden van het struikgewas, die op zachten toon vroeg:

— Is er nieuws? Ik heb niets bijzonders gezien! Maar ik geloof dat de eerste gasten reeds beginnen te komen!

— Er is heel wat nieuws, Brand! Ik geloof dat het voor vannacht is!

De jongeman schrok geweldig, en zei toonloos:

— Wil Lupin het vannacht wagen?

— Dat moet wel — want de deur zou om drie uur voor hem worden geopend! Ik meen de bediendingang!

— Hoe kun je dat weten?

— Door als luistervink te hebben gespeeld! Ik zeide je immers dat ik een kleine inrichting zou maken in het vertrek van Hudson, dien ik van het begin af gewantrouwd heb!

— Welnu?

— Welnu, omstreeks een uur geleden heeft hij bezoek gehad, in zijn kamertje!

— Van wie? Toch niet van Lupin?

— Neen, dat niet! Zoo onvoorzichtig zou die niet zijn! Het was een vrouwenstem! Helaas heb ik haar onmogelijk kunnen zien, en toen ik van mijn luisterpost eindelijk afdwaalde, was

zij zeker al weer weg. Maar het gesprek was belangwekkend genoeg, dat verzeker ik je!

— Waar ging het over?

— Wel, zij deelde Hudson mede, dat „hij” — zij noemde geen namen! — voornemens was om vannacht den slag te slaan! Zij wilde er zelf ook aan meedoen! Naar het schijnt zal zij onder de genoodigden zijn! En zij is zeker een slimme vrouw, want het is waar wat zij tegen Hudson zeide: Na zulke avonden slapen de menschen meestal zeer vast, als gevolg van de vermoeidheid en het late uur waarop zij gaan slapen, om van de wijn en likeuren nog maar niet te spreken!

— Maar dat kan wel niemand anders geweest zijn dan de zwarte vrouw! riep Brand opgewonden uit.

— Ik zou je raden, Brand, je stem een weinig te laten dalen! Bedenk dat ook Lupin zijn spionnen hier in de buurt kan hebben! Hij is een buitengewoon voorzichtig man, en zou bij het minste teeken van onraad zijn plan tot een gunstiger gelegenheid uitstellen.

— Zij willen dus beiden optreden? vroeg Brand zacht.

— Dat schijnt zoo! Misschien neemt zij de Markiezin voor haar rekening en hij den Markies!

— Zul je de politie waarschuwen?

— Ik denk er niet aan, tenminste niet voordat ik volkomen zekerheid heb! Politie verraadt haar aanwezigheid meestal op een zeer ongunstig tijdstip — dat wil zeggen ongunstig voor haarzelve! Wie met Lupin te doen heeft, die kan niet te voorzichtig zijn! Staat het echter vast dat hij komt, dan zal ik wel snel mijn maatregelen nemen, maar dan ook zoo, dat zijn achterdocht niet kan worden gaande gemaakt!

— Heb je den Markies al gewaarschuwd?

— Nog niet!

— Wat moeten Henderson en ik doen?

— Voorloopig kalm op dezelfde plek afwachten, en goed op mijn seinen letten, antwoordde Raffles. Je kunt van de plek waar je je daar bevindt juist het raam zien van mijn kamertje, tusschen de toppen van de boomen door! Sta je daar gemakkelijk?

— Heel gemakkelijk! Ik sta nu op den ondersten tak van een dikken boom! Niemand kan mij hier zien van den weg af!

— Des te beter! Het wordt donker, en als ik je noodig heb of er valt iets bijzonders voor, dan zal ik je onmiddellijk waarschuwen. Het is echter heel goed mogelijk, dat ik je hulp niet eens zal behoeven, en dat de politie het wel alleen afkan! Verlaat je post niet, ook niet om je met Henderson in verbinding te stellen, want

ook hij kan mijn vensterraam juist zien van de plek waar ik hem heb neergezet! Nog wat geduld, Brand — en ik hoop stellig dat we den vogel zullen knippen, met zijn beide gevaarlijke medehelpers.

Nog een hoofdknikje, en Raffles sloop haastig weder terug naar het huis, en deed alsof hij een digestiewandelingetje had gemaakt in het park.

Het werd intusschen hoog tijd om zich voor te bereiden voor de soirée, want reeds kwamen eenige auto's aanrijden die de intieme vrienden aanbrachten.

In de groote zaal op de eerste verdieping, waar reeds werd gedanst onder de regeering van Hendrik de IV, waren alle luchters ontstoken, en tot op verren afstand waren de acht hooge, verlichte vensters zichtbaar, waarachter zich de schimmen der dansers bewogen.

Want ook nu werd er gedanst, al was het dan niet langer de statige Pavane, de sierlijke, wat sleepende Mazurka, of de hoofdsche Gavotte.

Niemand van de bedienden had natuurlijk voor dien avond vrij kunnen krijgen, en ook de kamenier van de markiezin, het kamermeisje, de chauffeur moesten medehelpen bij het rond-dienen van ververschingen, en het in ontvangst nemen der overkleederen. Raffles, deftig in het zwart gestoken, met een zwart satijnen broek, witzijden kousen, schoenen met gespen, een vest van zwarte zijde en een jacquet met tressen, had post gevat aan den voet van de statietrap en had zichzelf de taak opgedragen, de gasten tegemoet te treden, te ontvangen, naar de vestiaire te geleiden, en hen den weg naar de feestzaal te wijzen.

Want zodoende zou hij alle gasten in het oog kunnen houden, en niemand hunner zou aan zijn spiedend oog ontgaan.

Blonde en zwartharige jongemeisjes gingen hem luid snappend voorbij, oudere dames, met lange parelcolliers en korte rokken, slanke heeren, die op een mijl afstand den hooggeplaatsten militair in burger verrieden, met hun bevelende blikken, hun harde stemmen, hun opgedraaide knevels en puntbaardjes en verder jongelieden in smoking, die op het allerlaatste oogenblik hun geurige cigarettens wegwerpen alvorens de statietrap te bestijgen.

En eensklaps kregen de oogen van Raffles voor een seconde een harde uitdrukking, en zijn gelaat verstrakte.

Want zoeven was een mooie, tamelijk groote vrouw binnentreden, die een zeer eigenaardige, een weinig exotische soiréejapon droeg van zwarte, gebrocheerde zijde, afgezet met kostbare kanten van dezelfde kleur.

Haar zeldzaam schoone armen waren met een

dun laagje poeder bedekt, die er de blankheid nog van scheen te verhoogen.

Als eenig sieraad droeg zij kleine gouden ringen in de ooren, en een bracelet om de linkerpols.

Er was een vuurroode roos bevestigd op haar linker schouderband, en ook die verhoogde nog den glans van haar melkwitte huid.

Zij was in gezelschap van een zeer ouden, deftigen heer, met het gelaat van een bedroefde torenuil, en dien Raffles kende van de foto's in geïllustreerde bladen. Het was een Amerikaansche oudheidkenner, die juist eenige lezingen had gehouden in de Parijsche Sorbonne.

Raffles volgde de vrouw met de blikken, terwijl zij haar zijden sortie van de schouders liet glijden en die ter hand stelde aan een haastig toeschietende bediende.

Raffles zag dat het Hudson was, die haar behulpzaam was bij de vestiaire, maar hij kon niet zien dat zij met elkander spraken.

De mooie vrouw hield de lippen gesloten, waaromheen een hooghartig lachje speelde.

Hudson wisselde alleen maar een paar woorden met het meisje, dat dienst deed in de vestiaire, en de heer met het uilengezicht stak de vierkante cartonnetjes in zijn vestzakje, scheen zijn dame te vergeten, keerde haastig op zijn schreden terug, bood haar op linksche wijze den arm, en toen ging het tweetal op de trap toe, en voor het eerst zag Raffles de vrouw lachen, zoodat al haar prachtige tanden zichtbaar werden.

Zij sprak met een jongeman van een jaar of vijf en twintig, die naast haar was komen loopen met een soort van aanbidding in zijn bruine oogen.

Nu gingen zij langs Raffles, die met zijn ste-reotiepe stem zeide:

— Op het portaal links afslaan, wat ik U verzoeken mag!

Heel even keek de vrouw hem aan, met haar wonderlijke, zwarte oogen, voor een onderdeel van een seconde verstarde de lach om haar lippen, en toen begon zij vroolijk babbelend de trap te beklimmen, tusschen het oude heertje, dat nauwelijks besef had van haar bestaan, en den verliefden dwaas, die er maar al te veel besef van had.

Raffles stond onbeweeglijk als een schildwacht, met een onbewogen gelaat, maar in zijn binnenste was het woelig genoeg!

De vrouw in het zwart had luid genoeg gesproken met den jongeman naast haar, om het te kunnen verstaan.

En hij wist dadelijk dat hij die stem vaker had gehoord, en nog pas zeer kort geleden!

Het was de stem van de vrouw in de kamer van Hudson!

Het was hetzelfde buitenlandsche accent, met een heel lichten keelklank!

En nu herinnerde hij zich dat de vrouw hem zooveen een kort oogenblik strak had aangezien, en dat toen plotseling de lach van haar gelaat was verdwenen, dat er een loerende uitdrukking in haar prachtige oogen was gekomen. Het had maar heel kort geduurd, maar hij wist zeker dat hij zich niet vergist had.

Waarom was dat geschied?

Wantrouwde zij hem?

Hoe was dat mogelijk, daar hij zich immers uitmuntend vermomd had, en de vrouw hem bovendien, dat wist hij zeker, nooit vroeger had gezien, evenmin als hij haar?

Zeker kon Lupin haar iets hebben medege-deeld van het lidteeken op Raffles' wang, maar er waren reeds verscheidene dagen verlopen sedert de wonde zich geheel gesloten had, en hij had er veel zorg aan besteed, om het laatste spoor van de hem door Lupin toegebracht verwonding, onder een laagje gelaatsverf te doen verdwijnen.

Was het misschien alleen maar omdat zij iedereen wantrouwde, vooral onder de bedienden, die zij hier nog nimmer gezien had? Raffles had van de bedienden gehoord dat de schoone vrouw al eens vroeger tot de gasten van de markiezin had behoord, die veel met haar scheen op te hebben.

Voorts wist hij, dat de geheimzinnige avonturierster buitengewoon schrander was, en het was mogelijk, dat haar die vermeerdering van een reeds zoo groot personeel verdacht voorkwam.

Lupin en zij waren voornemens, juist dienzelfden nacht hun slag te slaan, en onder zulke omstandigheden is men licht geneigd, argwauwend te zijn.

Hoe dan ook, Raffles zag wel in, dat hij de grootste voorzichtigheid in acht zou moeten nemen.

Misschien zou zij haren gastheer wel over hem uithooren, en hij hoopte vurig, dat Raoul de Cahussac zijn mond niet zou voorbij praten en zich door geen gebaar, geen blik, geen woord zou verraden.

En moest het zijn, dan zou hij de zaken bruskeeren, de vrouw machteloos maken, en het erop aan laten komen, dat Lupin zich niet zou laten weerhouden, en toch op het tooneel zou verschijnen, meenende dat daarbinnen alles veilig was.

Om de waarheid te zeggen was het Raffles

vooralnog een raadsel hoe de zwarte vrouw eigenlijk te werk dacht te gaan.

Zou het mogelijk zijn, dat zij het durfde wagen, alleen met Hudson en Lupin een geheele zaal met gasten in bedwang te houden, en de dames en heeren te dwingen, hun sieraden af te geven?

Het was niet eens zoo onmogelijk als het klonk — Raffles herinnerde zich maar al te goed soortgelijke gevallen in New-York, waar twee met revolvers gewapende, gemaskerde bandieten niet eens, maar wel een half dozijn malen een gezelschap van zestig tot honderd menschen zoo bevreesd hadden weten te maken, dat allen, vrouwen en mannen, hun juweelen afgaven!

Het is nu eenmaal zoo — een heer komt in een danszaal niet met een revolver op zak, en daarom is hij niet in staat, tegenweer te bieden!

En als zij deze methode niet toepassen wat waren zij dan van plan?

Zouden zij misschien liever afwachten, tot alles sliep, tot de gasten vertrokken waren, behalve degenen, die op het kasteel logeerden, om dan pas hun slag te slaan?

Hudson had misschien in zijn kamer de noodige verkleedingen, die bij zulk een aanslag behooren, nauwsluitende, donkergrijze tricots tricots en daarbij passende kappen, die over het hoofd worden getrokken!

Het is waar, dat Raffles bij het onderzoek van het vertrek niets van dien aard had gevonden, maar Hudson kon de kleederen pas op het allerlaatste oogenblik hebben binnengesmokkeld.

Wie weet was Lupin reeds in de buurt, en had hij hem het pak met de kleederen over den tuinmuur toegeworpen.

En terwijl hij dit alles overdacht, volgde Raffles met zijn blikken de schoone gestalte van de vrouw, die daar langzaam de trap opschreed.

En voor zich heen mompelde hij:

— Men mag over de hedendaagsche vrouwenmode denken zooals men wil — zij heeft toch zeker iets goed, want ik kan niet inzien, hoe een vrouw erin zou slagen, zelfs een halvestuiverstuk bij zich te verbergen, zonder dat het iedereen onmiddellijk in het oog viel! Van een revolver kan natuurlijk in het geheel geen sprake zijn! Zij zou dus haar wapen, als zij er werkelijk een denkt te gebruiken, tijdelijk aan Hudson ter bewaring moeten hebben gegeven, en die zou bijvoorbeeld in ieder pand van zijn fraai geborduurde jas heel gemakkelijk een revolver kunnen verbergen. Wij zullen het aanstonds eens gaan onderzoeken.

Hij wachtte totdat het drietal boven aan de trap uit het oog was verdwenen, zonder dat de vrouw nog een enkele maal had omgezien, verliet toen zijn post aan den voet van de trap, en deed alsof hij de behulpzame hand wilde bieden bij de vestiaire, waar het op dat oogenblik juist zeer druk was.

Zoo wist hij tersluiks achter Hudson te komen, en terwijl hij op hoffelijke wijze met een dame sprak, lichtte hij voorzichtig met de rechterhand beurtelings de jaspanden op van den gewaanden bediende.

En hij wist onmiddellijk wat hij wilde weten — de eene zak was veel zwaarder dan de andere!

Hudson was dus blijkbaar op alles voorbereid, en droeg een revolver in zijn rechterpandzak!

Het zou Raffles waarschijnlijk tamelijk gemakkelijk zijn gevallen, die revolver weg te nemen, maar de bediende zou het waarschijnlijk al te spoedig merken, de vrouw waarschuwen, Lupin misschien ook, en dan lag het geheele plan in duigen!

Want om een man als Lupin voor den rechter te brengen, was het nu eenmaal noodzakelijk, hem op heeterdaad te kunnen betrappen.

Raffles glimlachte voor zich heen, en overwoog:

— Wat in het vat is, verzuurt niet! Ik zal hem nog wel bijtijds weten te ontwapenen! En ik geloof dat het nu langzamerhand tijd wordt ons eens met onze schoone vrouw in het zwart te gaan bemoeien!

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

Een opwindend onderhoud.

Het liep tegen half twaalf, en er was nog niets bijzonders voorgevallen.

Er was gezongen, gemusiceerd, maar vooral veel gedanst, en de jongeman met de dwepende bruine oogen, liep met een zelfmoordenaarsgezicht rond, telkens als hij de mooie zwarte vrouw in de armen zag van een anderen danser.

Raffles was een paar malen naar zijn kamer-tje geslopen, en had daar seinen gegeven en ontvangen.

Brand kon hem alleen maar mededeelen, dat hij volstrekt niets opmerkelijks had gezien, maar Henderson gewaagde van een geheimzinnige auto, die hem zonder lichten in pijlsnelle vaart was voorbijgeschoten.

Dat was nog slechts weinige minuten voor half twaalf geschied.

Het was een vrij groote, gesloten wagen geweest.

Misschien had het feit op zichzelf niets te beteekenen, maar toch meende Raffles, dat Lupin het oogenblik om te handelen aangebroken achtte.

Op zijn beurt moest Raffles dus niet langer wachten, want hij vreesde dat een gezamenlijk, gewapend optreden van de drie schelmen zoo onverhoeds zou plaatsvinden, dat hij er zich, nu hij zich nog geheel alleen bevond, niet zou kunnen tegen verzetten.

Hij besloot dus aanstonds de politie van Vauville op te schellen, en toen stuitte hij op den eersten tegenslag.

Het was hem onmogelijk, aansluiting te krijgen!

Hij probeerde drie, vier toestellen in het huis, maar hij slaagde niet.

De draden waren nergens doorgesneden, en toch begreep Raffles, dat er aan de hoofdleiding geknoeid moest zijn. Misschien was ergens bij den dakrand of op een andere, moeilijk vindbare plaats, de draad zooeven doorgeknipt.

Raffles fronsde een kort oogenblik de wenkbrauwen, omdat zijn taak nu waarschijnlijk aanmerkelijk zou worden verzwaard, maar hij dacht

er niet aan de zaak nu op te geven, kalmpjes het veld te ruimen, en Lupin als zijn meerdere te erkennen.

En hij moest zonder opzien handelen, snel en krachtig, dat begreep hij wel, anders zou alles mislukken.

Lupin wachtte misschien reeds nu op het sein om zich bij zijn medeplichtigen te voegen.

Reeds begonnen er enkelen gasten te vertrekken, en als hij werkelijk gewapender hand in de balzaal wilde optreden, dan moest hij zich haasten.

En Raffles moest zich dus op zijn beurt reppen, wilde hij niet achter het net visschen, en zich belachelijk maken in de oogen van den Markies.

Hij ging dus de danszaal binnen, met een blad ververschingen, manoeuvreerder zoodanig, dat hij belandde in de buurt van Raoul de Cahussac, die zelf ook nog danste en pas zijn dame naar haar plaats had teruggeleid, stootte hem even tegen de teenen, en wenkte, toen de Markies hem verbaasd aanzag, onmerkbaar met het hoofd in de richting van de kleine serre, die aan de danszaal grensde en vanwaar men eveneens het park kon bereiken.

Het was daar bijna volkomen duister, en er brandde slechts een enkele, met een roze kap bedekte lamp.

Achter de prachtige palmen echter was het zoo donker, dat men er ternauwernood een hand voor de oogen kon zien.

De Cahussac scheen onmiddellijk te begrijpen dat de gewaande defective hem iets van belang had mede te deelen, want hij drentelde de danszaal uit, en bevond zich een oogenblik later in de koele serre, waar zich enkele verliefde paartjes ophielden, voor wie die halve duisternis de aangewezen sfeer was.

Raffles echter had met zijn blad de zaal weder verlaten, bereikte nu van de tuinzijde de serre, en zijn scherpe oogen hadden spoedig den Markies ontdekt.

Deze schrok niet weinig, toen hij zoo plotse-

ling den bediende naast zich zag opduiken en vroeg half luid:

— Waar komt U vandaan?

— Van den tuin! antwoordde Raffles lakoniek. Ik verzoek U niet zoo luid te spreken. Men mag daarbinnen volstrekt niet weten, dat wij samen praten, en ook niet hooren dat gij mij met „U” aanspreekt!

— Maar — de deuren waren gesloten! fluisterde de Markies ontdaan.

— Als gesloten deuren mij weerhielden, Markies, dan zou ik een prul van een detective zijn! Hebt gij er iets tegen, mij even in het park te volgen! De nacht is buitengewoon zacht, en ik zal U niet lang ophouden.

— Het moet dan wel van veel belang zijn wat gij mij hebt mede te deelen? vroeg de markies.

— Van zeer veel belang, markies! gaf Raffles ten antwoord, en toen zij tezamen de serre verlaten hadden en de twee hardsteen treden waren afgedaald, die naar het park voerden, besloot hij rustig:

— Lupin is voornemens, hier vannacht zijn slag te slaan!

De Cahussac onderdrukte slechts met moeite een kreet van schrik en verbazing, en stamelde toen:

— Zijt gij zeker van hetgeen gij daar zegt?

— Volkomen! Geloof gij dat ik grapjes maak met soortgelijke zaken? Ik heb een gesprek tuschen twee van zijn medeplichtigen afgeluisterd.

— Waar dan?

— Hier in huis! Vanmiddag nog!

— En — wie waren het? vroeg de Cahussac toonloos.

— De een was Hudson, Uw bediende met zijn prachtige getuigschriften, dien ik onmiddellijk heb gewantrouwd, en de andere — ja, nu zult gij groote oogen opzetten — de ander was de buitengewoon mooie, in zwarte zij gekleede dame, die zoo zeer in den smaak schijnt te vallen van luitenant Victoire!

Bijna had de Cahussac een schreeuw geslaakt.

Hij stond doodstil, en Raffles zag zijn gelaat verbleeken in het zwakke schijnsel dat uit de verlichte ramen naar buiten drong, toen hij op bevenden toon zeide:

— Blanche de Vermandel? Gij gekscheert toch zeker?

— Ik ken den naam niet, dien zij heeft aangenomen, maar ik bedoel die mooie vrouw met haar oorringen en haar vuurroode roos op den linker schouderband! Gij hebt met haar gedanst, omstreeks vijf minuten geleden!

— Maar gij raaskalt! fluisterde de Cahussac

heesch. Blanche Vermandel behoort tot een oud Fransch geslacht!

— Dan is het een Fransch geslacht dat met een Engelsch accent spreekt! hernam Raffles koeltjes. Is U dat zelf dan niet opgevallen?

— Dat komt omdat zij vele jaren een Engelsche kostschool heeft bezocht en in Londen is opgevoed! antwoordde de markies ongeduldig. Zij is pas weinige maanden geleden in Frankrijk teruggekeerd. Zij had voortreffelijke aanbevelingen bij zich van de hooggeplaatste Engelsche families!

— Als die even echt zijn geweest als de getuigschriften van Hudson, markies, dan zou ik daar maar niet veel waarde aan hechten! hernam Raffles droogjes.

— Maar — het is ondenkbaar, onmogelijk — afschuwelijk! ging de Cahussac voort. Zulk een geestige vrouw, en zoo buitengewoon schoon!

— Geestige vrouwen zijn meestal gevaarlijk, markies, maar als zij er nog schoon bij zijn, dan zijn zij meer te duchten dan een geheel leger! Geloof mij, ik weet wat ik zeg! Ik heb haar stem aanstonds herkend! Zij spreekt met een heel licht accent, en dat is ook werkelijk geen wonder, want zij is een Engelsche, en zij spreekt het Fransch zoo goed, omdat zij jaren lang „gewerkt” heeft in Parijs maar vooral aan de Azuurkust! Zij is dezelfde vrouw, die sedert eenigen tijd de Engelsche hoofdstad onveilig maakt — om kort te gaan, zij is de beruchte, langgezochte „vrouw in het zwart”!

— Bewijs het mij slechts — en ik roep onmiddellijk politie, en laat haar en dien Hudson arresteren!

— Ik hoop het U inderdaad te bewijzen, maar ik verzoek U vriendelijk, niets overijds te doen! viel Raffles hem rustig in de rede. Gaat gij te vlug te werk, dan zal Lupin schrikken — hij zal begrijpen dat er iets is gebeurd, als hij het afgesproken sein krijgt, hij zal zich uit de voeten maken, en zoo zou de voornaamste van het drietal ons ontgaan! Dat moet tot iederen prijs vermeden worden! En daarom vraag ik U, U geheel naar mijn aanwijzingen te gedragen! Trouwens — al zoudt gij willen telefoneeren, dan zoudt gij het niet meer kunnen, want zij of Hudson heeft de verbinding reeds verbroken! Ik zelf heb daareven vruchteloos aan drie toestellen gepoogd, mij met de politie in verbinding te stellen.

Een oogenblikje bleef het stil, en toen fluysy terde de Cahussac heesch:

— Het is verschrikkelijk! Ik kan het nog altijd niet gelooven! Een vrouw, die wij hier met open armen hebben ontvangen!

— Dat was natuurlijk haar doel!

— Mijn vrouw is haar als een vriendin gaan beschouwen!

— Dat getuigt voor haar slimheid!

— Zij weet zich als een volmaakte dame voor te doen!

— Dat ligt in haar lijn! Komaan, markies, laten wij geen tijd meer verliezen! Gij hebt niet met een kind te doen, en ik weet wat ik zeg! Ik zou haar zeker al onschadelijk hebben gemaakt, als ik maar geweten had hoe ik dat doen kon, zonder opzien te baren, en Lupin te waarschuwen! Want ik weet dat zij mij al wantrouwt! Zij is op een dwaalspoor — maar dat is een andere zaak! In ieder geval zou zij mij niet volgen, als ik haar daartoe uitnodigde — maar ze zal het U heel zeker doen! Ga dus aanstonds weer naar binnen want ik vrees dat ons gesprek reeds te lang heeft geduurd! Laat niet het minste blijken van uw ontdaanheid, want zij heeft een buitengewoon scherp gevoel voor zulke veranderde stemmingn, maar noodig haar hoffelijk uit, Uw prachtige verzameling Sèvres te bezichtigen, die gij pas eergisteren hebt aangevuld!

— Ik deed niets van dien aard, mijnheer! protesteerde de markies.

— Dat weet ik ook wel! zeide Raffles schouderophalend en op het punt om ongeduldig te worden. De hoofdzaak is dat gij het haar zoo weet voor te dragen alsof het wel zoo ware! Gij zijt diplomaat geweest, gij zult toch wel drie minuten komedie kunnen spelen? Breng er haar toe, U naar het kleine museum te volgen, dat zij natuurlijk al bezichtigd heeft, en laat de rest maar aan mij over! Gij zult nauwelijks daarbinnen zijn, of een van Uw oudste bedienden zal U komen waarschuwen dat mevrouw U dringend moet spreken, gij zult U even verontschuldigen, zeggen dat zij alles mag bezichtigen, ik treed binnen — en binnen een paar minuten zult gij alles weten omtrent het verleden van die mooie dame! En haast U nu om weer naar binnen te gaan — er is geen tijd te verliezen.

— Mijnheer, ik zal doen wat gij mij opdraagt — maar ik wijs er U met den meesten ernst op, dat ik alle verantwoordelijkheid op U overdraag! fluisterde de Cahussac, en Raffles voelde zijn bevende hand op zijn arm. Mocht hier een vergissing in het spel zijn, waaraan ik geen oogenblik twijfel, dan zult gij daar alleen de gevolgen van hebben te dragen.

— Die aanvaard ik gaarne, markies! hernam Raffles ongeduldig. Maar van een vergissing is geen sprake. En haast U nu — want mijn pink zegt mij, dat Lupin in de nabijheid is, en slechts op de gelegenheid wacht, om binnen te sluipen! Volgens het gesprek, dat ik heb afgeluisterd

zou om drie uur vannacht de achterdeur voor hem worden opengezet. Ik acht het echter waarschijnlijk, dat hij zijn plannen gewijzigd heeft, want mijn helpers hebben mij verklaard, zijn auto reeds te hebben gezien met gedoofde lichten. Hoe dit ook zij — Uw zoogenaamde Blanche de Vermandel, en Uw zoogenaamde Hudson moeten zoo spoedig mogelijk in de onmogelijkheid worden gesteld, hun chef te waarschuwen! En ga nu, als ik U verzoeken mag!

De beide mannen gingen de serre weer binnen, en terwijl de markies door de breede deuren weder in de danszaal trad, maakte Raffles weer den omweg, en trad daar een kort oogenblik later binnen.

Hij kwam juist bijtijds om te zien hoe de Cahussac met een buiging op Blanche toetrad, en eenige woorden tot haar sprak. Luitenant Victoire stond vlak bij hen.

En Raffles bromde voor zich heen:

— De oude ezel zal alles nog in de war sturen! Mijn God, hij ziet zoo bleek alsof men hem zoeven heeft medegedeeld, dat hij nog maar te leven heeft! En waarom? Alleen omdat die vrouw mooi is! Als zij het niet was, zou het hem geen steek kunnen schelen, en hij zou met een lachje om de lippen haar ongeluk bewerken! Lafhartigheid, Uw naam is man!

Blanche was langzaam opgestaan, zich koelte toewuivend met haar prachtige, veeren waaier, dien zij echter nimmer had geopend, knikte even met het hoofd, en nam den arm van den markies.

— Nu, in elk geval stemt zij toe, en dat is de hoofdzaak, al is hij een komediant van den kouden grond! bromde Raffles. Maar wat is dat nu? Wordt het er nu bepaald op aangelegd, het heele plan in duigen te doen vallen? Die jonge dwaas loopt waarachtig mee! Nu, ik moet zeggen dat die Cahussac een bruikbare hulp is! Waarom stuurt hij den verliefden gek niet terug? Nu staat hij stil en praat een paar woorden met hem — maar Victoire laat zich niet wegsturen — hij is jaloersch, de arme jongen! Ik hoop, dat hij hem onderweg zal kwijtraken, want ik kan wel goedkeuren, dat Victoire belang stelt in oud-Sèvres, maar dan moet hij een gunstiger oogenblik uitkiezen om die belangstelling te uiten!

Hij zag nog even toe, hoe het drietal de danszaal verliet, ging daarop het vertrek uit, door een der andere deuren, kwam in de gang, vond daar een kamermeisje dat juist wilde binnengaan, en fluisterde haar vlug toe:

— Jou moet ik hebben, schoon kind! Luister eens goed, vraag niets, maar doe precies wat ik je opdraag! Het is van veel gewicht! Je gaat

nu met mij mee, tot op de tweede verdieping, en zoodra ik het je zeg klopt je op de deur van het museum, waar de markies zijn oudheden bewaart en waar je hem zult vinden en zegt hem dat mevrouw hem dringend wil spreken, en ook mijnheer Victoire, haar neef.

Raffles had ondertusschen het zeer verbaasde meisje al meegetrokken, dat nauwelijks in staat was om een tegenwerping te maken, want zij waren de bediendentrap reeds opgesneld, en bereikten nog voor het drietal de tweede verdieping. Raffles opende geruischloos de verbinding deur, luisterde een oogenblik, en toen zijn scherp oor een deur had hooren openen en sluiten, fluisterde hij:

— Zij zijn juist binnen gegaan. Vlug wat! Een goede belooning, als je je rol goed speelt!

Het kameniertje wierp den bediende, wien zij reeds heel wat méer dan alleen vriendschap toedroeg, een heel verschrikten blik toe, maar zij gehoorzaamde onmiddellijk aan den bevelenden blik van zijn groote, grijze oogen, liep door de verbindinggang, bereikte de hoofdgang, stak die schuin over, en ging kloppen op een hooge, witgelakte, fraai gebeelhouwde deur, terwijl Raffles in de zijgang bleef staan, waar hij het licht had uitgeknipt, zoodat men hem niet zoo spoedig zou zien.

Hij hoorde hoe het meisje aanklopte, binnen-

ging, en toen haar helder, toch een weinig bevend stemmetje, dat de opgedragen boodschap overbracht, en hij mompelde hoofdschuddend voor zich heen:

— Als tooneelspelers zijn de meesters en de bedienden bitter weinig waard! Nu, men moet nu eenmaal roeien met de riemen die men heeft! Ik geloof dat zij al weg gaan!

Inderdaad liepen een oogenblik daarna drie personen over de hoofdgang, de markies vooraan, vervolgens luitenant Victoire, tenslotte het kameniertje, dat in het voorbijgaan een schichtigen blik in de duistere gang wierp.

Raffles wachtte ternauwernood tot het geluid van hun voetstappen was weggestorven, kwam toen uit zijn schuilhoek te voorschijn, stak vlug de breede gang over, draaide de kruk van de witte deur open, en trad binnen.

En hij stond als het ware neus aan neus met Blanche Vermandel, die juist op het punt scheen te staan, van binnen uit de deur te openen en het vertrek weer te verlaten.

Raffles deed de deur kalm weer op slot, terwijl de vrouw langzaam een paar schreden achteruit ging, en zeide toen bedaard:

— Neem mij niet kwalijk dat ik Uw vertrek nog een paar oogenblikken vertraag, maar ik heb met U te spreken, Blanche Vermandel — of hoe je dan anders heeten mag!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

Een al te ijverig aanbidder.

Raffles zag onmiddellijk aan een klein, zenuwachtig trekje om de prachtig geteekende lippen van de vrouw dat zij half en half begreep wat er gaande was, maar hij moest erkennen, dat zij een heel wat beter actrice was dan het kamermeisje met haar bevend stemmetje, want zij wist zich prachtig te beheerschen, en zeide uit de hoogte:

— Wat moet dat beteekenen, man? Hoe durf je hier binnenkomen? Ga op zij — en ik zal mij over je gedrag beklagen!

— Dat mag je, mooie duivelin! zeide Raffles glimlachend. Maar niet nu, en ook niet hier! En probeer geen grapjes, want ik ben niet in de stemming om ze toe te laten! Ja, ik heb je wel naar dat venster zien kijken, dat uitziet op den grooten weg, waar nu Lupin waarschijnlijk staat te wachten op het sein! Aha, ik zie toch wel dat ik ditmaal raak geslagen heb!

Inderdaad was de vrouw zeer bleek geworden, en haar donkere oogen fonkelden als die van een tijgerin, zij had de kleine, sneeuwwitte tandjes in de lippen gedrukt, toen zij met moeite eruit bracht:

— Ik weet niet waarover je het hebt!

— Je weet het integendeel maar al te goed, schoone dame! antwoordde Raffles spottend. Komaan, wij hebben elkander van den aanvang af gewantrouwd! En ik wist wie je was, zoodra ik je stem had gehoord, want die had ik vandaag nogmaals in mijn ooren hooren klinken — tien je met Hudson sprak in zijn kamertje, en hem de afspraak mededeelde, dat Lupin vannacht om drie uur door de achterdeur moest worden binnengelaten. Jij echter meende in mij iemand te herkennen — —

— Ik weet het nu! viel de vrouw hem in de rede, en plotseling was haar gezicht zoo door haat en woede verwrongen dat het niet langer schoon was. Ik weet het nu heel goed! Je dacht toch zeker niet dat ik je voor een detective hield, John Raffles? Jij alleen kon dit spelletje spelen! Het is waar, ik dacht aanvankelijk, dat Cahussac een detective in zijn huis had gehaald, misschien wel om de juweelen van zijn gasten

te bewaken. Want voor wie je me dan ook houdt — je ziet mij toch zeker niet voor een gekkin aan, en ik wist precies, dat hij onmogelijk nog een bediende noodig kon hebben — integendeel! er waren er eigenlijk al te veel!

— Dat is heel goed gecombineerd! zeide Raffles met een klank van bewondering in zijn stem.

— Maar dat idee van een detective heb ik laten schieten — en toen dacht ik aan heel iets anders! Ik dacht dat jij alleen kon weten wat Lupin voornemens was! Ik wist dat jij alleen goed op de hoogte kon zijn van de omstandigheden hier, en dat jij alleen bekwaam genoeg was, om zoo'n plannetje uit te voeren!

Raffles boog hoffelijk, en zeide sarcastisch:

— Ik merk tot mijn genoegen, dat wij elkander complimentjes gaan maken! Intusschen, daar is de tijd niet geschikt voor, en ik ben dus wel genoodzaakt, Blanche, je vriendelijk te verzoeken mij je mooie polsjes toe te steken, opdat ik je zou kunnen boeien.

De vrouw was achteruit getreden, alsof haar een slang gestoken had, en riep, haar oogen groot en donker in het krijtwhite gelaat:

— Zou jij dat wagen? En geloof je dat ik dat rustig toelaat? Begrijp je dan niet dat je jezelf in het ongeluk stort, als je mij gevangen neemt? Ik zal het voor iedereen uitschreeuwen dat je John Raffles bent, en niemand zal gelooven waarvan je mij beticht! Ik ben Blanche Vermandel, en ik tart je het tegendeel te bewijzen!

Raffles haalde rustig de schouders op, en zeide:

— Ik zal je niet in de gelegenheid stellen, mij te beschuldigen, Blanche! Want zoo zal ik je dan voorloopig maar noemen, ofschoon die onschuldige naam weinig past bij je uiterlijk en bij de inborst. Je denkt toch niet dat ik je in triomf door een stampvolle balzaal zal voeren? Denk je met een klein kind te doen te hebben? Je blijft hier in deze kamer, en als de politie je komt halen zal ik wel zorgen dat ik ver weg ben. En steek nu je handen maar uit, en praat

niet zooveel, want ik heb niet veel lust om mijn tijd te verknoeien! Er zijn nog andere dingen te doen, van nog meer gewicht!

De vrouw was doodstil in het midden van de kamer blijven staan, met een loerende uitdrukking in haar zwarte oogen. En Raffles moest onwillekeurig denken aan een zwarten panter, gereed tot den sprong, zooals zij daar stond, het hoofd een weinig gebogen, de oogleden tot een spleet samengedrukt, de lippen bloedeloos, en terwijl zij met haar prachtigen waaier speelde.

Hij had een paar stalen boeien te voorschijn gehaald, juist zooals Scotland Yard ze ook gebruikt, en trad op haar toe.

Hij had nog geen twee stappen gedaan of sneller dan de gedachte hief de vrouw den waaier op en richtte die, als een pistool op het gelaat van Raffles, die met een onwillekeurige, afwerende beweging, de linkerhand omhoog bracht.

Hij verwachtte een schot, dat echter uitbleef.

In de plaats daarvan echter werd zijn gelaat voor een gedeelte besproeid met een sterk riekende vloeistof, zoo fijn verdeeld, alsof zij uit een vaporisateur gespoten was.

Zijn oogen deden hem eensklaps heftig pijn en hij begreep aanstonds, terwijl hij werktuigelijk een paar sprongen achteruit deed, dat hij zeker blind zou zijn gemaakt, of daaromtrent, als hij niet zijn hand voor zijn oogen had gebracht.

Maar er was nog meer, nog iets ernstigers.

Door de opwinding haalde hij snel adem, en hij voelde onmiddellijk dat hij iets naar binnen kreeg, iets als een giftig gas, dat hem deed duizelen.

Hij had zich nog niet hersteld — het geheele voorval had trouwens geen seconde geduurd, of de gangdeur vloog open, en op den drempel verscheen luitenant Victoire, zeer bleek, met dreigende blikken, en bevende lippen, die dadelijk uitriep, juist toen de vrouw naar de deur wilde snellen:

— Wat heeft dat te beduiden, mijnheer? Hoe durft gij het wagen, deze dame zoo te behandelen? Zijt gij gek geworden? Gij geeft U voor een detective uit, en deze dame noemt U met een naam, die maar al te bekend is bij de politie van geheel Europa — maar zeker niet als die van hare beampten!

Hij wendde zich daarop tot Blanche, die onmiddellijk in haar rol van verdrukte onschuld was, en die dadelijk begrepen moest hebben, dat Victoire niets van het bliksemsnelle gebaar met den waaier had gezien, en vervolgde op denzelfden levendigen toon, terwijl hij van woede en verontwaardiging trilde:

— Ik verzeker U, mevrouw, dat gij van dezen man niets te duchten hebt! Het was hem natuurlijk te doen om Uw juweelen!

Victoire scheen in zijn verbolgenheid niet eens te hebben opgemerkt, dat Blanche de Vermandel zoo goed als geen juweelen droeg, maar hij ging voort, met een dreigenden stap op Raffles toe, die vruchteloos poogde, zich te verzetten tegen de bedwelming, welke hij voelde dat zich van hem ging meester maken:

— Gij zult onmiddellijk Uw excuus maken aan deze dame — en dan zullen wij wel verder met U afrekenen, John Raffles.

Raffles verzamelde al zijn krachten, en stamelde:

— Mijnheer — vergeef het mij — ik heb U tot dusverre voor een leeghoofd aangezien, maar — gij zult blijken, een stomme ezel te zijn, als gij deze vrouw laat gaan! Zij is de vrouw in het zwart, die te Londen — — —

Hij voelde dat hij niet verder kon gaan, en dat zijn krachten hem ontzonken.

Het was hem eensklaps alsof het geheele museum met zijne met kostbaarheden gevulde vitrines, zijn prachtige schilderijen, haar onschatbare marmergroepen, haar bibelots van email, goud en zilver, van ivoor en jaspis, uit Japan en Chrina, Rusland en Italië, eensklaps om hem heen begon te draaien, alsof het licht van de lampen vuurrood werd, en alsof een onzichtbare macht hem van den grond ophief, en hem zijn eigen gewicht ontroofde, zoodat het hem toescheen, alsof hij zweefde.

Victoire, plotseling vuurrood van woede, trad met gebalde vuisten op hem toe, en Raffles had nog maar juist de kracht, een slappe linkerhand op te heffen, en den slag af te weren.

Toen viel hij languit op de sofa, die tot zijn geluk juist achter hem stond, de roode vlammen voor zijn oogen doofden uit, het werd nacht, het bewustzijn ontvlood hem.

Victoire keek een oogenblik neer op den bewusteloze en zijn lippen trilden nog, terwijl hij zich tot Blanche wendde en met een hoffelijke buiging zeide:

— Gij moet mij mijn onverhoeds binnentreden niet ten kwade duiden, madame! Ik bleef achter, en toen mijn tante den markies liet roepen, was het mij alsof ik een voorgevoel had van wat er thans geschied is, en ik heb, ik beken het tot mijn schande, aan de deur geluisterd! En —

— En — hebt gij alles gehoord? vroeg de vrouw in het zwart, ondanks zich zelf verbleekend.

— Niets alles! Alleen maar het laatste — en de vreeselijke belediging, welke die man U

aandeed. Gij weet niet welk een grooten dienst gij ons bewezen hebt. Heeft het voorval U niet al te zeer aangegrepen?

— Ja, ik gevoel mij wel wat zwak! antwoordde zij toonloos. Wees zoo goed, mij weg te brengen, luitenant, zoodat ik wat frissche lucht kan inademen.

— Ik ben aanstonds tot Uw dienst! zoo beïjverde zich Victoire, terwijl hij haar den arm bood. Er hangt hier inderdaad een eigenaardige lucht, zoet en bedwelmend! Maar wat zullen wij met dien man doen?

— Laat hem eenvoudig aan zijn lot over! Hij ziet er uit alsof hij nog vele uren bewusteloos zal blijven! Maar over eenigen tijd kunt gij de politie waarschuwen en hem doen arresteeren!

— Gij gelooft dus werkelijk dat het John Raffles is?

— Ik ben er vast van overtuigd! antwoordde de vrouw. En ik wil het desnoods voor de politie bevestigen!

— Vergeef mij mijn nieuwsgierigheid, madame, gij weet hoezeer ik U bewonder en hoeveel belang ik in U stel, maar hoe kunt gij daar zoo zeker van zijn?

Heel even beet Blanche zich op de lippen, maar zij had die vraag natuurlijk verwacht, en antwoordde dus zonder blikken of blozen:

— Als gij langer geluisterd had, zoudt gij mij die vraag niet stellen! Ik weet het zoo zeker omdat die man, die mij in zijn macht waande, vol trots zijn naam noemde!

— Dan valt er natuurlijk niet aan te twijfelen! Maar hoe is het mogelijk, dat hij zoo plotseling in zwijm is gevallen?

— Dat is meer dan ik U kan zeggen! antwoordde zij schouderophalend. Het is mogelijk dat de schrik hem zoo heeft aangegrepen, toen gij zoo eensklaps binnenkwaamt!

Nu was de jonge Victoire heel sterk overtuigd van zijn eigen heldhaftigheid en die verklaring kwam hem dus tamelijk wel aannemelijk voor. Er was trouwens geen andere, en daarom moest hij het met deze voorloopig wel voor lief nemen.

Hij trad een paar stappen terzijde, met Blanche aan zijn arm, boog zich even over den bewustelooze heen, en mompelde:

— Het is vreemd — zijn gelaat lijkt vochtig te zijn — het is alsof het voor een deel met zweet is bedekt! Ja, het is mogelijk dat het de plotselinge opwinding is geweest! En ga nu mede, en tracht dit ellendige voorval zoo spoedig mogelijk te vergeten! Ik verzeker U, dat Raffles zal boeten voor zijn wandaad!

— Daarvan ben ik overtuigd, luitenant! zeide

Blanche met een beminnelijk lachje en tusschen haar tanden voegde zij eraan toe:

— Hij zal er zwaarder voor boeten, jij schaapskop, dan jij of iemand anders kunt denken!

Zij stonden op de gang, en hier hield de vrouw even op en fluisterde:

— Dit museum heeft maar één deur — deze hier. Ik zou U raden, den sleutel in het slot om te draaien, dan kan onze gentleman-inbreker onmogelijk ontsnappen!

— Een prachtig idee! riep Victoire, en hij draaide onmiddellijk den sleutel in het slot om.

— Gij kent het huis van Uw tante natuurlijk beter dan ik, luitenant! Zou het mogelijk zijn door een der ramen te ontkomen?

— Dat lijkt mij volkomen buitengesloten! De verdiepingen zijn hoog, er is geen balcon, de afstand van de vensterbank tot aan den grond is op zijn minst tien meter! Een sprong zou dus den dood beteekenen!

— Geen regenpijp of iets van dien aard?

— Niets, voor zoover ik weet! Maar als gij wilt kunnen wij ons daarvan gaan overtuigen — wij samen! Want wie weet, wie weet, madame, waartoe het ons nog kan brengen, nu wij als het ware vereenigd zijn in dit kleine complot tegen dien gevaarlijken schelm!

— Ja, wie weet! zeide de jonge vrouw met een zuchtje en een blik, die den armen Victoire in den zevenden hemel bracht.

Hij wist niet, de arme jongen, dat het gevaarlijke schepsel aan zijn zijde hem zoeven een schaapskop had genoemd — en hoezeer hij die weinig eervolle benaming verdiende.

Zij zouden juist de trap bereikt hebben, toen de vrouw opnieuw even stilstond, den arm van Victoire aanraakte en zachtjes zeide:

— Gij hebt toch tegen niemand iets van Uw achterblijven gezegd?

— Dat zou ik nooit gewaagd hebben, madame!

— Goed zoo! Dan geef ik U in ernstige overweging, voorloopig met niemand over dit voorval te spreken! Hoogstens met Uw oom, want die zal het wel moeten weten, als heer des huizes.

— Ik zal uw raad opvolgen — omdat ik meen te begrijpen, wat Uw dwingt tot dit verzoek! Gij wilt onzen gasten iedere onaangename opwinding besparen, en dat pleit voor Uw nobel, medelijdend hart!

— Ook dat! hernam zij, met moeite het spotlachje verbergend, dat om haar lippen kwam spelen, maar in hoofdzaak vroeg ik het toch, omdat Raffles, naar ik wel eens gehoord heb, meestal zulke ondernemingen uitvoert met be-

hulp van handlangers, die misschien in de buurt zijn, wie weet wel onder de gasten zelve, en wanneer die zulk nieuws vernemen, zullen zij het onmogelijk voor zich kunnen houden, het nieuws zal spoedig overal bekend zijn, het zal ook de handlangers bereiken — en de politie zou misschien te laat komen om dien ellendeling te arresteren.

— Gij hebt gelijk madame! En ik bewonder Uw doorzicht in zulke moeilijke zaken! riep Victoire vol geestdrift uit. En nu zal ik aanstonds de politie telefoneren! Binnen een half uur kan zij heel gemakkelijk hier zijn. Dan zijn wij van het lastige heerschap af, dat stellig hier is binnengedrongen om een goeden slag te slaan onder de gasten — en misschien wel onder de bewoners van het kasteel ook! Ik huiver bij de gedachte aan het gevaar dat gij geloopt hebt, madame!

— Het is nu gelukkig voorbij — en dat heb ik zeker voor een niet gering deel aan Uw tuschenkomst te danken, luitenant! zeide Blanche met een smachtenden blik, die den onnoozelen knaap deed duizelen.

Op dat oogenblik zou hij in letterlijken zin voor haar door het vagevuur zijn gegaan, en den strijd hebben opgenomen tegen een dozijn Raffles'!

Beneden aan de trap liet zij hem los, en fluisterde:

— Telefoon nu dadelijk om de politie! Doe het om mijnentwille! Ik zal er U voor beloonen — in het park! Kom over tien minuten bij den ouden fontein, naast het beeld van Diana!

Victoire drukte haar zwijgend een vurigen kus op de hand, en verwijderde zich haastig, bleek van aandoening en hoopvolle verwachtingen.

Zij keek hem een oogenblik na, met een vreemden trek om den mooien mond, en mompelde in zichzelf:

— Telefoon jij maar, jij dwaas! Je zult er evenveel succes mee hebben als met het rendez-vous bij den fontein! Daar kun je wachten tot je blauw ziet! Maar nu moet binnen een half uur ook alles zijn afgelopen! Zou ik hem daar boven — zijn bekomst geven?

Er verscheen een duivelsch licht in haar oogen, en toen zeide zij heel zachtjes, alsof zij tegen iemand sprak, die haar kon verstaan:

— Dat is misschien het allerbeste! Lupin zou er mij heel dankbaar voor zijn!

Zij keek loerend om zich heen, en toen zij niemand in de nabijheid zag, begon zij vlug en sluipend de trap weer te beklimmen.

HOOFDSTUK VII.

Een roerig slot.

Blanche had in een oogenblik de breede gang weer bereikt, en zij wist dat niemand haar gezien had! Ook had men haar onmogelijk kunnen hooren, want daartoe was de looper te dik, en zij kende zeer goed zelve haar sluipende, onhoorbare tred.

Een oogenblik bleef zij doodstil staan luisteren voor de deur van het museum, en toen strekte zij langzaam de hand uit naar den sleutel.

Maar eensklaps trok zij haar vingers weer terug, die waren begonnen te sidderen, en zij fluisterde heesch voor zich heen:

— Neen — neen — alleen durf ik het niet! Ik zou hem gedood hebben, als hij levend tegenover mij stond — maar dit kan ik niet! Lupin moet het doen. — Hij is zijn doodsvijand. Hij staat hem in den weg, en — hij is een man!

Zij raadpleegde even een zeer fijn, plat polshorloge, liep toen vastberaden een deur verder, als iemand die het huis uitmunten kent, en ging een volkomen donker vertrek binnen, waarvan zij de deur bijna zonder eenig leven te maken achter zich sloot. Ook hier scheen zij den weg te kennen, want op haren weg naar het raam weifelde zij geen oogenblik, vermeed alle meubelen, en schoof heel langzaam, terwijl de ringen even piepten, het gordijn terzijde.

Dit raam zag, evenals dat van het aangrenzende museum op den grooten weg uit, die daar donker en eenzaam lag.

Op zeer grooten afstand waren flauwtjes de lichtjes zichtbaar van Vauville.

Blanche tuurde een oogenblikje heel scherp uit in de duisternis en luisterde met ingehouden adem, en haalde toen uit een zeer klein, plat taschje, goed verborgen in haar corsage, een miniatuur zaklantaarntje, niet veel grooter dan een plat lucifersdoosje, en dat maar een flauw schijnsel verspreidde — maar toch wel zoo sterk, dat men het op een paar honderd meters afstand moest kunnen zien glimmen.

En nu stond zij daar onbeweeglijk, met hoog opgeheven handen, het lampje boven haar hoofd, en knipte het aan en uit, en wachtte toen.

Bijna onmiddellijk kwam van den weg het

antwoord — twee, drie, vier lichtflitsen vlug achter elkander — een pauze — twee flitsen —

En het spel begon opnieuw, en dat duurde zoo wel tien minuten.

Toen werd het op den weg voor goed duister, de vrouw schoof het gordijn weder dicht, stond een oogenblik in beraad, en zeide toen voor zich heen:

— Ik zal hier naast op hem wachten — Percy laat hem nu binnen en hij zal hem langs de dientrap hierheen brengen, en als hij met Raffles heeft afgerekend, dan zullen wij eerst met dat rijke zoodje beneden een appeltje schillen, wij zullen hen eens leelijk op hun neus laten kijken, en mijn aanbieder, Victoire, zal raar opzien, als hij inplaats van een rendez-vous dit grapje te slikken krijgt — en een revolverloop tusschen zijn ribben inplaats van een kus op zijn lippen. O het zal een prachtige grap worden! Alles is gereed — de auto staat klaar — wij hebben den buit slechts te vergaren, en over een uur zijn wij in volle zee, en laten zij dan maar eens trachten, ons te achterhalen.

Onder het uitspreken van deze korte alleenpraak was zij alweder op de gang getreden, na het licht gedoofd te hebben, en toen draaide zij heel langzaam en heel voorzichtig den sleutel om in het slot van de witte deur, en trad het museum binnen, waar men het licht had laten branden.

Haar eerste blik gold den bewusteloozen man op de sofa, die daar nog altijd in dezelfde houding lag, een been op den grond rustende, het andere uitgestrekt op de rustbank, de oogen bijna geheel gesloten, met openhangenden mond.

Met haar panterachtigen tred kwam de vrouw langzaam naderbij, tot zij vlak voor de sofa stond, en begon zachtjes te praten:

— Wie had dat gedacht! Neen, daarop had ik zeker geen oogenblik gerekend, toen ik hier binnenkwam. En hoe gemakkelijk is het eigenlijk gegaan! Ja, die uitvinding van den waaijer, was niet zoo kwaad! Als hij zijn gezicht niet wat beschermd had, zou hij nu misschien al niet meer leven! Het verwondert mij eigenlijk

nog, dat een zoo krachtig man zoo spoedig den invloed heeft ondergaan van de gifstof! En daar ligt hij nu, bleek en roerloos — de trotsche Raffles! Nog vijf minuten en Lupin zal zijn werk hebben gedaan, en dan is er een einde gekomen aan je loopbaan, mijnheer John Raffles!

Zij wendde zich met een verachtelijk lachje af, en deed een paar stappen het museum in, toen zij plotseling als verstijfd bleef staan.

Het was haar, alsof er zoeven gelachen was — een kort, tartend lachje!

Het moest gekomen zijn uit een anderen hoek van het museum, waar het duister was, en waar een kleine, opgezette mantelaap stond, een zeer schoon diertje, dat bij zijn leven het eigendom was geweest van Raoul de Cahussac en waaraan hij zeer gehecht was.

De vrouw deed aarzelend nog een stap nader, liet toen op haar beurt een kort lachje hooren, en zeide, half luid:

— Ik lijk wel gek! Is dat overspanning? Zooiets is mij nog nooit gebeurd! Stel je voor — een doode aap, die zou lachen! Ha ha — hoe dwaas!

En daar klonk weer het lachje, kortaf en stotend — en nu uit een geheel anderen hoek van de kamer.

Doodelijk ontsteld wendde zij zich half om — weer klonk het lachen — en nu kwam het van den kant van de sofa.

Met een ruk draaide zij zich om.

Zij smoorde een kreet, die haar met geweld naar de lippen drong. Haar oogen werden groot van ontzetting, van bijna bijgeloovigen schrik.

Raffles zat recht op overeind op de sofa, knikte haar vriendelijk toe, lachte nog eens, en zeide, opstaande:

— Het was maar een grapje! Ik wilde nog eens zien of ik nog altijd zoo goed kan buikspreeken. Wel een aardige kunst, vindt U niet? Maar nu is de tijd voor grapjes uit, mijn lieve dame, en ik zou U nu werkelijk aanraden, dien waaier met rust te laten, die nu toch wel leeg zal zijn! Erken dat ik mij zoeven goed gehouden heb, en dat mijn flauwte heel goed gespeeld was! Het is een feit dat ik mij een kort oogenblik miserabel heb gevoeld, maar op het juiste oogenblik viel mij in, dat het de verstandigste weg was, mij nog zeker te houden dan ik was, want ik begreep wel dat je zou terugkomen, jij serpent, om je werk te voltooien! Ik zeg je, dat je dien waaier met rust moet laten! Dacht je dat ik er twee maal in liep?

De vrouw stond onbeweeglijk, krijtwit voor hem, in het eerst niet in staat om zich te verroeren.

Toen kwam er een zacht, sissend geluid over

haar lippen, en het was alsof zij naar een wapen zocht, om dien vijand te dooden, machteloos te maken!

Raffles keek haar glimlachend aan, nam haar met een snelle beweging den waaier af, stak dien in zijn zak, en zeide schouderophalend:

— Ik zal je de kans maar liever benemen, er nog meer onheil mee aan te richten. Het is maar goed dat de zoetachtige lucht mij tamelijk spoedig den aard onthulde van jullie ellendig goedje! Zie je, bij dergelijke ondernemingen ben ik altijd gewapend met een paar soorten tegengif, en een van die soorten heb ik ingenomen — en vijf minuten later was ik zoo frisch als een hoentje! En nu is het spel gespeeld, madame, en over vijf minuten valt het doek voorgoed. Ik heb je kalm laten seinen, zoeven, en aan de antwoorden van mijnheer Lupin heb ik wel gemerkt wat je voornemens was. Misschien is hij nu al op weg naar de deur, waar vriend Hudson hem zal binnen laten — en wij zullen hem hier ontvangen op een manier, die hem heugen zal. Dan is de loopbaan van mijnheer Lupin ook afgesloten, en — — — Hola feeks, waar wil je heen?

Het gelaat van de schoone dame had een vreeselijke verandering ondergaan, want plotseling was het tot haar doorgedrongen, dat Lupin zonder gevaar te vreezen hier zou binnentreden en dan zou een man als Raffles hem wel de baas weten te worden.

Door de deur kon zij onmogelijk vluchten — en daarom snelde zij nu als een razende op het raam toe.

Raffles ijldde haar achterna, hij greep haar, toen zij het raam bijna bereikt had, maar zij rukte zich met een wanhopige krachtsinspanning en lenig als een slang los, greep een zware Sèvres vaar op, en wierp dien met alle kracht die in haar was, tegen het gordijn, hetwelk het raamvenster afsloot.

Met een ver hoorbaar gerinkel brak het dikke glas, een regen van scherven kwam neer, de vrouw rukte het gordijn op zijde, en gilde uit alle macht, worstelend met Raffles, die haar trachtte terug te trekken:

— Lupin! Lupin! Neem je in acht! Vlucht! Vlucht!

— Slang! Wil je zwijgen? beet Raffles haar toe, terwijl hij haar om het middel greep, en de woest trappelende vrouw achter in de kamer droeg.

— Doe nu met me wat je wilt! schreeuwde Blanche hysterisch! Ha ha! Ik heb hem gewaar-schuwde! Hij heeft me moeten hooren — hij heeft ons beiden moeten zien! Neem mij maar gerust gevangen — wat deert mij dat, als hij

maar vrij is! Hoor je dat, Raffles! Hoor je het goed? Dat is zijn auto! Hij seint mij dat hij het begrepen heeft! Je hebt hem nog niet overwonnen!

Raffles had onmiddellijk zijn bedaardheid herkregen, zoodra hij zag dat deze zet voor hem verloren was gegaan, en hij zeide rustig:

— Dat heb je heel knap gedaan, Blanche! Mijn compliment! Daar had ik werkelijk niet zoo spoedig op gerekend! Zoo ziet men, dat zelfs een man als ik wel eens domheden kan begaan! En nu vlug je handen, als ik je verzoeken mag, want nu wordt het ernst!

De vrouw liet zich thans zonder tegenweer boeien, en in een oogwenk had Raffles haar in zijn plaats op de sofa gelegd, en ook haar enkels stevig bijeengebonden met een eind touw dat hij in den zak had.

En terwijl hij dit alles vliegensvlug deed, luisterden zijn ooren naar alle geluiden in het huis.

Er werd met deuren geslagen, hij hoorde vlugge voetstappen op de trappen, uit den tuin klonken kreten, maar boven alles uit hoorde hij het schelle gefluit van Brand's piccolo, scheller nog dan een politiefluit, en ver in het rond hoorbaar. Het was duidelijk dat de jongeman volstrekt niet begreep van wat er voorviel! Raffles was naar het raam gesneld, en uit de richting van het geluid begreep hij, dat Brand zijn waarnemingspost verlaten had, waarschijnlijk op het hooren van de snel weggrijdende auto, en nu recht tegenover het huis moest zijn.

En Brand moest hem kunnen zien, dat kon niet anders, nu hij de gordijnen terzijde geschoven had, en zijn gedaante zich scherp afteekende tegen den lichten achtergrond van het museum, waar alle lampen brandden.

En aanstonds begon Raffles met zijn armen, zoo vlug hij maar kon, de teekens te geven, die ook bij de marine, al is het dan met vlaggen, gebruikt worden.

Toen hij zich omkeerde, na zijn mededeelingen te hebben gedaan — werd juist de deur opengeworpen en Hudson stond op den drempel, met een hatelijk lachje:

— Zoo, mijnheer Raffles! Je bent het dus werkelijk! Nu, je hebt den langsten tijd geleefd!

Hij bracht de hand naar zijn rechter jaspand, en slaakte een doffen kreet van woede:

— Ja, dat is onaangenaam, als men zijn hand op een leege plaats slaat! zeide Raffles lachend. Dat aardige dingetje heb ik je al een half uur geleden afhandig gemaakt, terwijl jij sorbets ronddiende! Ik vond dat dat rietjes bij hooren, maar geen geladen revolver! Ahzoo — wil je

het met de bloote vuist afdoen? Nu, des te beter!

Inderdaad was de man op hem toegesprongen, en het was zijn laatste sprong dien avond, want Raffles velde hem met een verschrikkelijken kaakslag neer, en de man bleef als een dood stuk hout liggen.

Blanche, die met glinsterende oogen zijn binnenkomen had gezien, wendde met een dofkreunend geluid langzaam het gezicht naar den wand, als om de zegenpraal van haar doods-vijand niet te willen zien.

Maar in huis werd het steeds levendiger, en de voetstappen kwamen altijd nader, en weer ging de deur open, en er verschenen drie of vier heeren, de Markies en luitenant Victoire vooraan, en de jongeman schreeuwde dadelijk woedend, toen hij de geboeide vrouw zag liggen:

— Maar is die man dan des duivels? Wat heeft dit alles toch te beteekenen? Zooeven lag hij hier bewusteloos op de sofa, en nu heeft hij het gewaagd, deze ongelukkige vrouw de boeien aan te doen — — —

— En haar beenen bijeen te binden, zoodat men haar met recht panklaar zou mogen noemen! voltooid Raffles kalm den zin. Mijnheer Victoire, wees nu liever verstandig, en begrijp nu toch eens eindelijk, dat dit caronje U voor den gek heeft gehouden, en voornemens was, U op een paar blauwe boonen te tracteeren, als gij U er tegen had durven verzetten, dat zij en haar medeplichtigen U beroofden. Uw oom weet er reeds alles van! Daar in dien hoek ligt er een van, en numero twee is zooeven met zijn auto gevlucht — en tot mijn diepe spijt moet ik bekennen dat hij de hoofdpersoon was. Maar al is Lupin mij nu ontsnapt — wij zullen hem nog wel krijgen!

Markies de Cahussac was op Raffles toegetreden, en zeide nu op ernstigen toon, hem strak aanziende:

— Mijnheer, het zal aanstonds uitgemaakt worden of gij het bij het rechte eind had. Want ik moet U zeggen dat de politie in huis is! Een half uur geleden heb ik een van de bedienden langs een smal achterpad, mij alleen bekend, met een motorfiets naar onzen dichtstbijwonenden buurman gezonden, en daar heeft hij om de politie kunnen telefoneren!

— Mijn oprechte complimenten, markies! zeide Raffles met een buiging. Dat was zeer goed bedacht — al ben ik juist op dit oogenblik niet zoozeer gesteld op haar komst. Maar ik geloof dat ik daar de heeren al zie!

Inderdaad verscheen er op dat oogenblik een inspecteur van politie met twee gendarmes, in

de deuropening, en nauwelijks had de vrouw op de sofa hen gezien, of zij gilte zoo luid zij kon:

— Het is Raffles! Arresteer hem! Ik zeg je dat het Raffles is!

Op het hooren van die schrille stem trad de inspecteur, terwijl de gendarmes de deur be- waakten, op de sofa toe, bekeek haar even zwij- gend, en zeid toen spottend:

— Kijk kijk — daar hebben wij Jenny Ber- nard, de dame in het zwart! Nu, dat zal de Londensche politie plezier doen. Je signalement klopt precies, lieve jongedame. Maar ik dank je toch voor de aanwijzing. Ben je er zeker van dat dit de man is?

— Zoo zeker als dat ik jullie allemaal ver- vloek! krijschte de vrouw, bijna onherkenbaar, zoo vertrokken was haar gelaat. Laat hem niet loopen — hij is een sluwe duivel — houdt hem in het oog — — ah — ik heb het immers wel gezegd!

Met een katachtigen sprong had Raffles den schakelaar van het licht bereikt, en met zooveel kracht den schakelaar omgerukt, dat het ding afbrak en de kamer onmiddellijk in duisternis was gehuld.

Meteen sprong hij terug, daar hij wist, dat de deur hem versperd was, en hij gehoord had, hoe de gendarmes hunne revolvers trokken, en met

een lenigen sprong wipte hij over de sofa heen, waarop de vrouw lag, en ijde naar het open raam.

Twee schoten kraakten, die beiden misten, en achter zich hoorde hij het tumult van een tafel vol porcelein, die werd omgeworpen door iemand die er tegen aan liep, luide vloeken en het histerisch lachen van de gevangene.

Het volgende oogenblik had hij het boven- einde bereikt van een langen ladder, die hij zooeven tegen de vensterbank had hooren plaat- sen, gleed er vliegensvlug lang, en schoof de ladder terzijde, juist toen de inspecteur zijn

Beneden vond hij Brand, die hem toefluister- voorbeeld wilde volgen.

de:

— Vlug — ik weet den weg — onze auto staat hier vlak bij, en ik heb daareven de ban- den van de politieauto laten leegloopen. Hen- derson wacht bij het hek!

Terwijl zij vlug als hazen naast elkander voortsnelde in de duisternis, zeide Raffles, half lachend, half toornig:

— Dat is heel wat moeite voor niets geweest, Brand! Lupin is ontsnapt — en wij keeren zelf met leege handen terug!

— Wij kunnen niet altijd aan de winnende hand zijn! zeide Brand schouderophalend.

De volgende aflevering bevat:

HET BERGSPOOK

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885